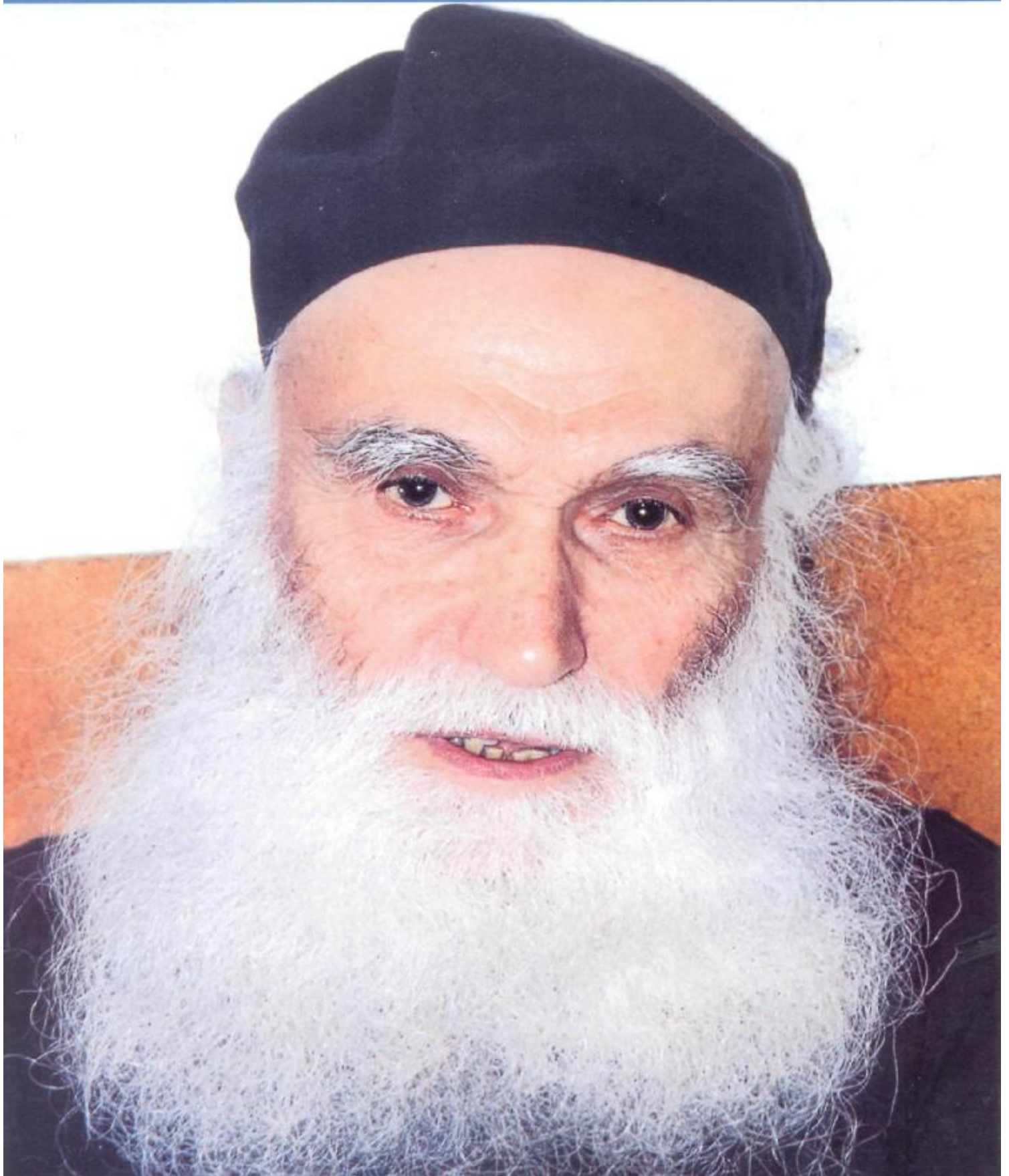


ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΛΕΜΕΣΟΥ

# ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ

ΕΤΟΣ 5° - ΤΕΥΧΟΣ 22° - ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2005 ΤΙΜΗ: £0.50



## ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ

### Ίδιοκτίτης:

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΛΕΜΕΣΟΥ  
Ὁδός Ἁγίου Ἀνδρέου 306  
Τ.Θ. 56091  
Λεμεσός - Κύπρος

### Τηλέφωνα :

25864340 - 25864351

### Υπεύθυνος Ὑλης:

κ. Σταῦρος Ὀλύμπιος

### Ἐπιμέλεια Ὑλης:

Ἱερομόναχος Τύκων Ἀνδρέου

### Καλλιτεχνική Ἐπιμέλεια:

Πρεσβ. Ἰωάννης Ἰωαννίδης

### Διόρθωση Κειμένων:

Πρεσβ. Κυριακή Μιχαλίδου  
Φιλολόγος, Β.Δ.



Τιμή Φύλλου: £ 0.50

Ἔτος: 5<sup>ον</sup> - Τεύχος 22<sup>ο</sup>

Ἰανουάριος - Φεβρουάριος 2005

### Εἰκόνα ἐξωφύλλου:

Ὁ Γέροντας παπα-Ἐφραίμ ὁ Κατουνακιώτης, Ἁγίου Ὄρους (φωτογραφία ἐκ τοῦ βιβλίου "Ὁ Χαρισματοῦχος Ὑποτακτικός", Ι.Μ.Βατοπαιδίου).

Συνδρομή ἐσωτερικοῦ: £ 4 ἐπὶσίως

Συνδρομή ἐξωτερικοῦ: £ 5 ἐπὶσίως

## Ἕνα Εὐλαβικό Ἀφιέρωμα

στόν Ποιμέναρχη μας, μέ τήν εὐκαιρία τῆς ἐορτῆς του

Χρόνια ἡ Λεμεσός

ἐσένανε περίμενε, σεπτέ μας Ἱεράρχη.

Ἐρημη γῆ, κατάξερη

τή δρόσο τ' οὐρανοῦ καρτερικά  
περίμενε νά ξαναζωντανέψει.

Κι ἦρθε τό πλήρωμα τοῦ χρόνου.

Στῆς ἐκκλησίας τό στερέωμα  
πρόβαλε ἡ φωτεινή μορφή σου  
τό γνόφο τῆς πνευματικῆς πενίας  
καί τήν ἀχλὺν νά διαλύσει.

Ἀπό τήν Παναγία τῆ Μαχαιριώτισσα μᾶς ἦρθες  
γεμάτη τῆ φαρέτρα σου πνεῦμα πατερικό  
καί θεία χάρη.

Κι ἄρχισες πάραυτα δουλειά  
στιγμή καμιά μή σοῦ ξεφύγει ἄδεια.

Μέ τῆ σοφία τήν πολλή σου  
στήν πίστη τοῦ Χριστοῦ μας στερεώνεις  
ὅσους ἡ ἀπιστία ἔχει κλονίσει.

Φλόγα ἱερή μεσ' στίς ψυχές ανάβεις.

Τρέχεις ὀλοῦθε καί ζητᾶς

τ' ἀπολωλότα πρόβατα νά βρεῖς  
καί στό μαντρί τοῦ Θείου Πατέρα νά τά μπάσεις.

Κόπος σωματικός δέν σ' ἀποκάμνει  
νύχτα καί μέρα βάλαμο παρηγοριᾶς  
μεσ' στίς ψυχές τῶν πονεμένων στάξεις.

Χαρά σου κι ἀγαλλίαση ἡ προσφορά σου  
ἡ ποικιλόμορφη πού ἀφειδώλευτα  
σ' ὄλο τό ποιμνίό σου προσφέρει.

Τῆ μέρα ἐτούτη τήν εὐφρόσυνη  
τῆς ὀνομαστικῆς γιορτῆς σου  
εὐχόμαστε χρόνια πολλά

κι εὐχαριστίες ἄπειρες στόν Ἄναρχο Πατέρα  
ὄλοι οἱ πιστοί ἀναπέμπουμε  
πού σ' ἔχουμε Ἱεράρχη.

Ἰωάννης Π. Μοριόης-Φιλολόγος

# ΠΡΙΝ ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Ἀρχιμανδρίτου Γεωργίου Χρυσοστόμου Δρ. Φιλολογίας Α.Π.Θ.-Πρωτοσυγκ. Ι.Μ. Βεροίας

Μέ τήν Ἐνανθρώπησιν τοῦ Χριστοῦ, ἡ Ἐκκλησία μᾶς ὑπενθυμίζει τή μεγάλη θεολογική ἀλήθεια ὅτι ὁ Θεός γίνεται ἄνθρωπος, γιά νά δώσει ἔτσι τή δυνατότητα στόν ἄνθρωπο νά γίνει Θεός, κατά τήν ἐπιτυχή διατύπωσιν τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου: “Αὐτός γάρ ἐνανθρώπησεν ἵνα ἡμεῖς θεοποιηθῶμεν”.

Χωρίς πάντοτε νά γνωρίζουμε σέ βάθος καί πλάτος τή θεολογική σημασία τῆς ἑορτῆς, ὅλοι ἐντούτοις ἀντιλαμβάνομαστε τή σπουδαιότητά της. Καί γι’ αὐτό ὁ καθένας, μέ τόν τρόπο του, προβαίνει σέ κάποιου εἶδους προετοιμασία. Ἄλλωστε, πρὶν ἂν ὄλες τίς μεγάλες ἑορτές, ὑπάρχει μιά μικρή ἢ μεγαλύτερη περίοδος προετοιμασίας. Προσοχή, ὅμως! Ὑπάρχει κίνδυνος ἡ προετοιμασία αὐτή νά περιοριστῆ μόνο σέ ἐξωτερικά στοιχεῖα. Ἡ μᾶλλον μιά κοσμική ἀντίληψη νά ἐξωβελίσει τόν οὐσιαστικό χαρακτήρα τῆς ἑορτῆς.

Τί ὠφελεῖ, ἄραγε, νά στολίζουμε τά σπίτια καί τούς δημόσιους χώρους καί νά μὴν εὐπρεπίζουμε τίς καρδιές μας;

Τί ὠφελεῖ, ἄραγε, νά κάνουμε τή γενική καθαρότητα, πού συνηθίζεται νά γίνεται αὐτές τίς ἡμέρες, καί νά μὴν καθαρίζουμε ἀπό πάθη καί ἁμαρτίες τόν ἐσωτερικό μας κόσμον;

Τί ὠφελεῖ, ἄραγε, νά φωταγωγοῦμε δρόμους, πλατείες καί τίς βιτρίνες τῶν καταστημάτων καί νά μὴν λαμπρύνουμε τίς ψυχές μας μέ τό θεῖο φῶς τοῦ Ἡλίου τῆς Δικαιοσύνης Χριστοῦ;

Ἄν θέλουμε, λοιπόν, νά ἑορτάσουμε πραγματικά Χριστούγεννα, ἄς ἀκολουθήσουμε τό πρόγραμμα προετοιμασίας πού προτείνει ἡ Ἐκκλησία, αἰῶνες τώρα, καί ὄχι τήν προετοιμασία πού πλασάρει ἡ ἐκκοσμικέυσι, ἡ παγκοσμιοποίησι καί οἱ κανόνες τοῦ ἐμπορικοῦ μάρκετινγκ.

Τί προτείνει ἡ Ἐκκλησία;

Τήν ἐσωτερική καθαρότητα, πού ἐπιτυγχάνεται μέ τήν ἐξομολόγησιν καί τή νηστεία. Μιά νηστεία, ὅμως, πού δέν γίνεται ἀπλᾶ γιά νά κοινωνήσουμε, ἀλλά μιά νηστεία πού πρέπει νά γίνει τρόπος ζωῆς. Αὐτό θά γίνει ὅταν ἀπό τή νηστεία τῶν τροφῶν προχωρήσουμε καί στή νηστεία τῶν παθῶν. Εἶναι πλάνη νά πιστεύουμε ὅτι μιά ὀλιγοήμερη ἢ πολυήμερη δίαιτα μᾶς ἀγνίζει. Ἐκεῖνο πού μᾶς ἀγνίζει καί μᾶς καθαρίζει πνευματικά εἶναι ἡ ἀποχή ἀπό τίς κακές μας συνήθειες, ἡ ἀπόταξιν τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου, ὅπως εἶπε ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ὁ ἱδρυτής τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας. Ἡ νηστεία ὅταν δέν συνοδεύεται ἀπό τή μετάνοιαν καί τήν ἐξομολόγησιν δέν ὠφελεῖ. Ἐπίσης, νηστεία κάνουμε σέ ὅλη μας τή ζωή, ἀφοῦ ἡ προσπάθεια ἀποκοπῆς ἀπό τόν κακό ἑαυτό μας εἶναι μιά διαρκῆς προσπάθεια, πού δέν περιορίζεται χρονικά σέ μιά συγκεκριμένη περίοδο τοῦ ἔτους· εἶναι ἕνας ἀγώνας διά βίου. Συνεπῶς, ἀκόμη καί ὅταν τελειώσῃ ἡ Σαρακοστή, ὁ χριστιανός συνεχίζει νά φροντίζει γιά τήν ἐσωτερική του καθαρότητα.

Ἡ προέκτασις τοῦ πνευματικοῦ ἀγῶνα, πού ἀρχίζει πρὶν τά Χριστούγεννα καί συνεχίζει καί μετὰ ἀπὸ αὐτά, συντελεῖ καί σιγῆ συνεχῆ βίωσιν αὐτῆς καθαρῆς τῆς ἑορτῆς. Γιά μᾶς τούς χριστιανούς, τά Χριστούγεννα δέν τελειώνουν μέ τό τέλος τῶν διακοπῶν. Ὁ Χριστός δέν περιμένει τά Χριστούγεννα γιά νά ἐγκατασταθῆ στίς καρδιές μας. Γεννιέται καθημερινά μέσα μας, ὅταν ἡμεῖς δημιουργήσουμε τίς κατάλληλες πρὸς τοῦτο προϋποθέσεις. «Αἰῶνια Χριστούγεννα μέσα μας» λέει ἕνα χριστιανικό σύνθημα.

Ἐνα ἄλλο μέσο προετοιμασίας πού μᾶς προτείνει ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ προσευχή καί ἰδιαίτερα οἱ εἰδικές ἱερές ἀκολουθίες, πού τελοῦνται κατά τή διάρκεια τῆς Σαρακοστῆς στούς Ναούς μας. Στὴν Ἐκκλησία δέν περιμένουμε τά Χριστούγεννα γιά νά ψάλλουμε τά χριστουγεννιάτικα τροπάρια. Ἦδη ἀπὸ τίς 21 Νοεμβρίου ψάλλονται οἱ καταβασίεις τῶν Χριστουγέννων «Χριστός γεννᾶται, δοξάσατε...» καί, ὅσο προχωροῦμε πρὸς τήν ἑορτή, ἡ θεία λατρεία ἐμπλουτίζεται μέ περισσότερα χριστουγεννιάτικα τροπάρια καί ἐπίκαιρα ἀναγνώσματα.

Γιά νά τά βιώσουμε, ὅμως, ὅλα αὐτά χρειάζεται ἡ προέλευσις καί ἡ ἐνεργὸς συμμετοχή μας στίς ἱερές ἀκολουθίες. Μήπως μᾶς ἀπορροφοῦν ἄλλα πράγματα καί χάνουμε τήν οὐσία; Μήπως περιοριζόμεσθε σέ μιά τυπική μετοχή στή θ. λατρεία; Ἄς ἀναρωτηθῶμε.

Καί, τέλος, ἕνα τρίτο σημαντικό στοιχεῖο τῆς προετοιμασίας μας εἶναι ἡ ἐλεημοσύνη. Τά Χριστούγεννα μᾶς ὑπενθυμίζουν τή φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ γιά τόν ἄνθρωπον. Ὁ φιλάνθρωπος καί ἐλεήμων Θεός μᾶς καλεῖ μέ τήν Ἐνανθρώπισίν του νά γίνουμε καί μεῖς φιλάνθρωποι καί ἐλεήμονες. Γι’ αὐτό καί οἱ ἐκδηλώσεις φιλανθρωπίας πληθαίνουν αὐτὴν τήν ἐποχή. Γιά τόν λόγο αὐτό, καί ἡ Ἐκκλησία διεξάγει τόν ἐπίσης Ἐρανο Ἀγάπης τήν περίοδο αὐτῆς τῆς προετοιμασίας μας.

Ἡ φιλανθρωπία μας, ὅμως, δέν πρέπει νά περιορίζεται πρὶν τά Χριστούγεννα. Οἱ ἀνάγκες τῶν ἐνδεῶν ἀνθρώπων δέν τελειώνουν μέ τό τέλος τῶν ἑορταστικῶν διακοπῶν συνεχίζονται καί μετὰ τίς ἑορτές.

Χριστούγεννα μέ Χριστό· ὄχι Χριστούγεννα χωρίς Χριστό!

## Η ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΙΩΣΗΦ ΤΟΥ ΗΣΥΧΑΣΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΛΕΜΕΣΟΥ κ.κ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ

Με ιδιαίτερη συγκίνηση παρακολουθῶ τις μέρες αυτές τις σοφές εισηγήσεις τῶν ἐκλεκτῶν ὁμιλητῶν καί εὐχαριστῶ ἐκ βάθους καρδίας τὴν Ἱερά Μονή Βατοπαιδίου καί ιδιαίτερα τὸν ἀγαπητὸν ἐν Χριστῷ ἀδελφό μου καθηγούμενον αὐτῆς ἀρχιμ. Ἐφραίμ, τόσο γιὰ τὸ συνέδριο ὅσο καί γιὰ τὴν τιμικὴ πρόκληση πρὸς τὴν ταπεινότητά μου γιὰ νὰ συμμετάσχω σ' αὐτό.

Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ θέλω νὰ ἐκφράσω τὴ δυσκολία μου καί τὴν αἴσθησι τῆς προσωπικῆς μου ἀδυναμίας νὰ μιλήσω γι' αὐτὸν τὸν γίγαντα τῆς χάριτος καί πνευματικῆς γενάρχη καί πατέρα τῆς μοναστικῆς ἀδελφότητός μας ἀλλὰ καί ἑκατοντάδων ἄλλων μοναχῶν τῶν ἡμερῶν μας.

Τὸ θέμα πού μοῦ ἐδόθη νὰ διαπραγματευθῶ εἶναι: "Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ συνείδησις τοῦ Γέροντος Ἰωσήφ, τοῦ ἡσυχαστοῦ", πού θέλει νὰ δείξει ποιὰ ἡ ἐκκλησιαστικὴ συνείδησις τοῦ Γέροντος πού διεμορφώθη μέσα ἀπὸ τὸν τόπο καί τὸν τρόπο ἀσκήσεώς του καί πῶς αὐτὴ ἐκφράζεται τόσον ἀπὸ τὴ ζωὴ του ὅσο καί ἀπὸ τὴ διδασκαλία του. Ὁ ὁσιώτατος Γέροντάς μας Ἰωσήφ ὁ ἡσυχαστής, τὸ σύγχρονο αὐτὸ ἄνθος τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἐξήνθησε μέσα στὸν εὐωδιαστὸ κῆπο τῆς ἀγιωτάτης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας μας, καί ὀλοκληρώθηκε σάν ὄρατος καρπός τῆς δικῆς του στροφῆς καί ἔφεσης πρὸς τὸν Θεόν καί τῆς παρουσίας σ' αὐτὸν τῆς Θείας χάριτος.

Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τῆς ἔναρξης τῶν πνευματικῶν του ἀγῶνων, σάν συνετὸς καί φρόνιμος ὄπου ἤτο ἤξερε ὅτι δέν ἀρκεῖ μόνον νὰ "ἀθλῆ" κάποιος γιὰ νὰ στεφανωθεῖ ἀλλὰ ἀπαραίτητη προϋπόθεσι τοῦ στεφάνου τῆς χάριτος εἶναι ἡ "νόμιμος ἀθλήσις".

Ὁ λόγος τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: "Ἐάν τις ἀθλῆ οὐ στεφανοῦται ἐάν μὴ νόμιμος ἀθλήσῃ" (Τιμ. Β, 25), εἶναι ὁρος ἀπαράβατος τοῦ ἀγῶνα κάθε ἐνός πού ζητᾷ τὸν Θεόν, καί ὅλοι οἱ ἅγιοι τῆς ἐκκλησίας μας ἔβαλαν αὐτὴν τὴν ἀρχὴ σάν θεμέλιο τῆς ἐπιτυχίας τους, "ἵνα μὴ εἰς κενὸν τρέχουν" καί "ἵνα μὴ εἰς ἄερα πικτεύουν". (Κορ. Α, 9, 26).

Ἡ σφραγίδα τῆς νόμιμης ἀθλήσις εἶναι ἡ Ἐκκλησία. Κανένας ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας ἢ ἀνευ τῆς Ἐκκλησίας δέν ἀθλῆ νόμιμος, γιατί τὸ ζητούμενον στὸν ἀγῶνα δέν εἶναι ἡ ἠθικὴ τελειώσις

ἀλλὰ ὁ Θεάνθρωπος Σωτὴρας Χριστός. Ἔτσι κάθε "νόμιμος" ἀγωνιζόμενος διαμορφώνει φρόνημα καί συνείδησι Ἐκκλησιαστικὴ, γιατί ὁ Χριστός εἶναι ἡ κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας καί ἐμεῖς τὰ μέλη τῆς. Κάθε μέλος μόνον ὅταν εἶναι συνδεδεμένο μὲ τὸ σῶμα ζῆ καί ὑγιαίνει καθὼς καί τὸ σῶμα μὲ τὴν κεφαλὴ. Ἔτσι καί κάθε ἀγωνιζόμενος φανερώνει τὴν ὑγιῆ πνευματικὴ του κατάστασι ἀνάλογα μὲ τὴ σχέση του μὲ τὴν Ἐκκλησία πού ἀναμφίβολα εἶναι τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ ἐνωμένη καί αὐτὴ μαζὶ Του. Ἀπ' αὐτὴ τὴν ἔνωσι τοῦ ἀγωνιζομένου μὲ τὴν Ἐκκλησία διαμορφώνεται καί ἡ Ἐκκλησιαστικὴ του συνείδησι καί ἐμπειρία.

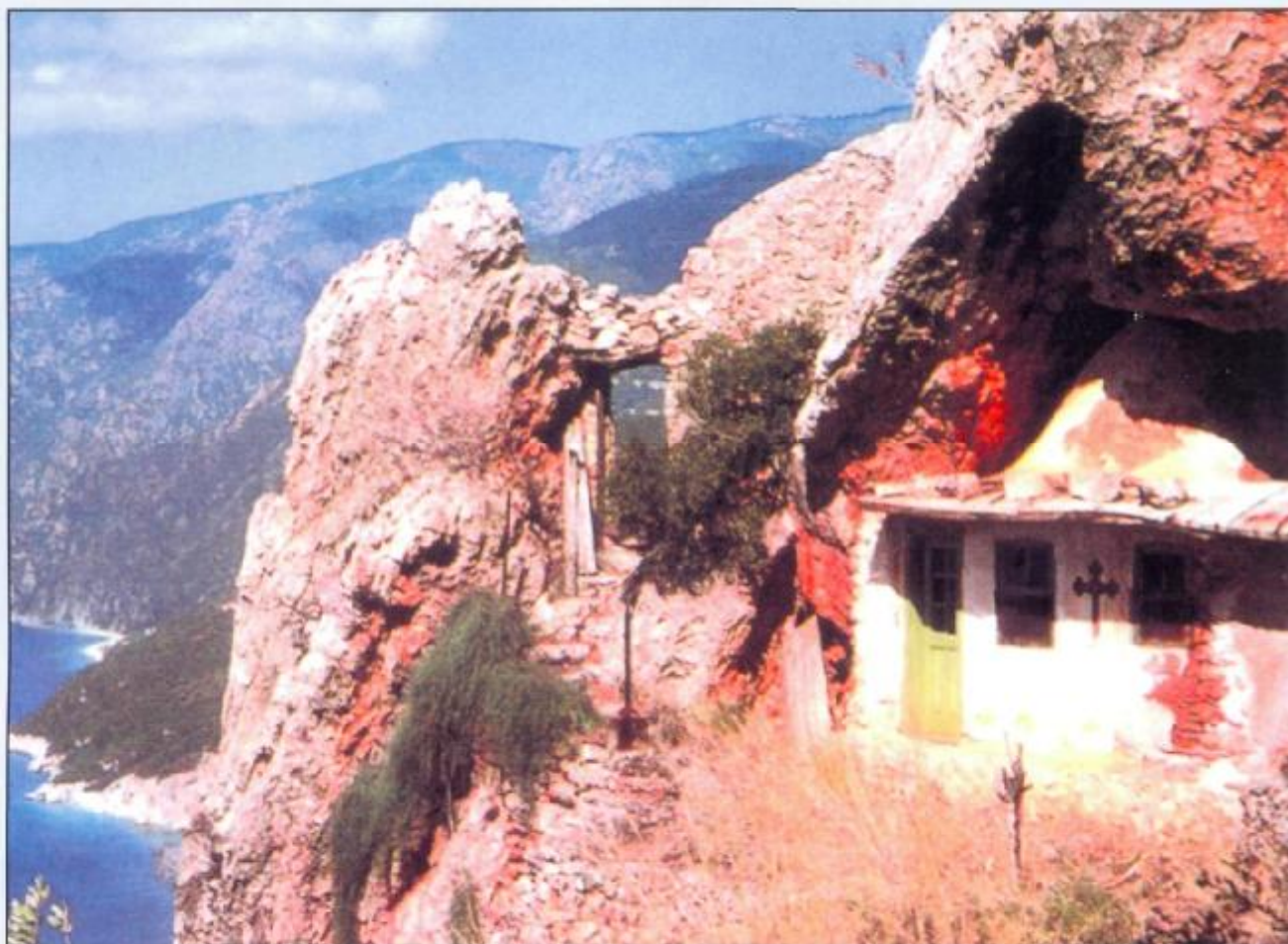
Μποροῦμε ἔτσι ἐκ προοιμίου νὰ ποῦμε ὅτι ὑγιῆς ἐκκλησιαστικὴ συνείδησι σημαίνει τὴ λειτουργία τοῦ ἀνθρώπου ὡς εἰκόνας τοῦ Θεοῦ καί ὁμοίωσις μετ' Αὐτοῦ. Ὁ ἄνθρωπος ὑγιῆς ὅπως πλάσθηκε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Θεοῦ, θεραπευμένος ἀπὸ τὰ τραύματα καί τὴς συνέπειες τῆς πτώσεως καί ὁμοιος μὲ τὸν Χριστὸ διὰ τῆς χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καί διὰ τῆς Ἐκκλησίας.

Στὴν περίπτωσι τοῦ μακαρίου Γέροντός μας Ἰωσήφ τοῦ ἡσυχαστοῦ, τὰ κυριώτερα σημεῖα πού δείχνουν τὴν ὑγιῆ ἐκκλησιαστικὴ του συνείδησι, καί τὸ "νόμιμον τῆς ἀθλήσεώς" του καί τῆς παρουσίας σ' αὐτὸν τῆς

Θείας χάριτος εἶναι τὰ ἑξῆς:

α) Ὅταν αἰσθάνθηκε τὴ φλόγα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ στὴ νεανικὴ του καρδιά, περίπου τὸ 1920μ.Χ., ἀγωνιζόμενος τότε στὴν Ἀθήνα, κατέφυγε στὴν πεπατημένην ὁδὸν τῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καί διὰ τῆς Ἐκκλησίας ἀφιερώσεώς του στὸν Θεόν, ἀρνηθεῖς τὰ ἐγκόσμια καί πορευθεῖς στὸ Ἅγιον Ὄρος, ὅπου στοικῶν στὴν παράδοσι καί στοὺς κανόνες τῶν ἁγίων πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ὑπέταξε τὸν ἑαυτὸ του εἰς ὑπακοήν Γέροντος. Ἐνεδύθη τὸ μοναχικὸ ράσο καί ἀφιερώθη στὸν Θεό, διὰ τοῦ μυστηρίου τῆς μοναχικῆς τελειώσεως, λαβὼν τὸ Μέγα καί Ἀγγελικὸ σχῆμα, εἰς τὸ σπῆλαιον τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου· λειτουργηθέντος τοῦ μυστηρίου τῆς μοναχικῆς του ἀποκαθάρσεως ὑπὸ τοῦ ἐκεῖ ἐνασκουμένου Πνευματικοῦ, ἐνεγράφη στὸ μοναχολόγιό τῆς Ἱερᾶς Μεγίστης Λαύρας τοῦ Ἁγίου Ὄρους καί κατ' ἐπέκτασι εἰς τὴ δύναμι τῶν μοναχῶν τῆς Ἀγιωτάτης τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης





Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

β) Ὁ Γέροντας ἦλθε στό Ἅγιον Ὄρος περίπου τό 1920 καί σέ λίγο ἄρχισε ὄλη ἡ σύγχυση καί ἡ ἀπορία τῶν ἀγιορειτῶν μονακῶν πού ἀφοροῦσε κυρίως τήν ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου. Αὐτή ἡ σύγχυση βρῆκε τόν Γέροντα ἀσκούμενον στή βαθυτέρα ἔρημο τοῦ Ἁγίου Ὄρους, στή σκήτη τοῦ Ἁγίου Βασιλείου, ὅπου τό πλεῖστον τῶν πατέρων μέ τούς ὁποίους εἶχε συνναστροφή καί ἐλάμβανε πληροφόρηση περί τῶν γινομένων, εἶχαν ἤδη εἰς ἔνδειξιν διαμαρτυρίας, ἀποστασιοποιηθεῖ ἀπό τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο λόγῳ ἀκριβῶς τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἡμερολογίου καί εἶχαν ὁ καθένας προσχωρήσει σέ ἄλλες ἤδη δημιουργηθεῖσες ὁμάδες ἀποσχισθέντων ἢ σπῆν καλύτερη περίπτωση εἶχαν ἀπλῶς διακόψει τό μνημόσυνο τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, χωρίς ὅμως νά προσχωρήσουν στούς λεγομένους καί μέχρι τίς ἡμέρες μας ἀποσχισθέντας ζηλωτάς. Ὁ Γέροντας Ἰωσήφ ὡς ἦτο φυσικόν ἐπόμενον, λόγῳ τῆς ἀγιορείτικης καί ἐρημικῆς νοοτροπίας καί αὐστηρότητός του, λόγῳ τοῦ ὄλου περιβάλλοντός του ἀλλά καί πρό πάντων διά τήν ἀπουσία προετοιμασίας καί ἐνημέρωσις τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας ὑπό τῶν διοικούντων, στά πρῶτα χρόνια τῆς μοναχικῆς του ζωῆς προσεχώρησε στούς ζηλωτάς, ἀφοῦ μόνο μέ αὐτούς καθημερινά συνναστρούετο καί ὄλοι οἱ ἐρημίτες κατά τή μεγάλη τους πλειοψηφία τό ἴδιο σπῆν ἀρχή ἐπραξαν. Πλὴν ὅμως πολύ σύντομα καί ἐνῶ ἀκόμη ἦτο στή σκήτη τοῦ ἁγίου Βασιλείου, ὅπως ἀπό τίς ζῶσες παραδόσεις καί διηγήσεις τῶν γερόντων μας καί ὑποτακτικῶν του ἀκούσαμε, ἀλλά καί ὅπως ἀπό τά γραπτά του διαφαίνεται, ὁ Γέροντας Ἰωσήφ ἄρχισε νά διαισθάνεται τόν τυφλό φανατισμό τῶν ζηλωτῶν καί τόν ἐπικίνδυνον δρόμον πού βιάδιζαν. Ὁ Γέροντας ἐθεωροῦσε τήν παρουσία του στούς ζηλωτάς μόνο ὡς ἀπλή ἔνδειξη διαμαρτυρίας καί οὐδέποτε ἐδέχθη ὅτι ἡ Ἐκκλησία δεχθεῖσα τό νέο ἡμερολόγιο ἀπώλεσε τή Θεία χάριν. Ἔτσι ἐνῶ στήν ἔρημον τοῦ Ἁγίου Βασιλείου εἶχε προσχωρήσει στήν ἀκραία σκληροπυρηνική παράταξη τῶν Ματθαϊκῶν, μετὰ ἀπό πληροφορία ἐκ Θεοῦ τοὺς ἐγκαλεῖται καί γυρίζει στή μετριοπαθέστερη τότε παράταξη τῶν φλωρινιακῶν, οἱ ὁποῖοι διά τοῦ Ἐπισκόπου Φλωρίνης Χρυσοστόμου ἀπεδέχοντο κατ' ἀρχάς τά μυστήρια τῶν νεοημερολογιτῶν ὡς ἐγκυρα καί τήν Ἐπίσημον Ἐκκλησία ὡς ταμειοῦχον τῆς Χάριτος. Στή συνέχεια ἀναχωρεῖ καί ἐκ τῆς σκήτις τοῦ Ἁγίου Βασιλείου καί κατεβαίνει χαμηλότερα, στίς σπηλιές τῆς Μικρᾶς Ἁγίας Ἄννης, ὅπου δέχεται νέους ὑποτακτικούς καί συγκροτεῖ τή νέα του συνοδεία μέ τούς σεβαστούς γερόντες μας. Τό 1950 ἡ παράταξη τῶν φλωρινιακῶν, παρά τή διαφωνία τοῦ ὑπογράφαντος τελικά Φλωρίνης Χρυσοστόμου, ἐξαπέλυσε ἐγκύκλιον λέγοντας ὅτι ἡ ἐπίσημη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος μέ τήν προσχώρησή της στό νέον ἡμερολόγιο αὐτομάτως κατέστη αἰρετική καί ἀπώλεσε τή χάριν. Μετὰ ἀπό αὐτά ὁ Γέροντας

ἐγκαταλείπει τελείως τούς ζηλωτάς καί χειροτονεῖ τούς ὑποτακτικούς του Ἐφραίμ καί Χαράλαμπον Ἱερομονάχους ὑπό τοῦ σχολάζοντος τότε ἐν Ἁγίῳ Ὄρει Μητροπολίτου Μιλητιούπολεως Ἱεροθέου, Ἱεράρχου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Ἡ ἀλλαγὴ αὐτῆ πορείας τοῦ μακαρίου Γέροντος ἔγινε κατόπιν ἐμπόνου καί ἐπιμόνου προσευχῆς μετὰ δακρύων περὶ τῆς ὀρθότητος ἢ μὴ τῶν ζηλωτῶν. Ἔτσι ὅπως γνωρίζομε ἐκ τῶν Γερόντων μας, ὁ Γέρον Ἰωσήφ εἶχε πολλές ἀποκαλύψεις καί πληροφορίες ὑπὸ τῆς Θείας χάριτος, προκειμένου νὰ φύγει ἀπὸ τὸ ἥδη διαφανέν σχίσμα καί νὰ παραμείνει ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.



Προσευχόμενος περὶ τοῦ πρακτέου, ἐν ὥρᾳ χάριτος, ἤκουσεν φωνὴν Θεοῦ πού προστακτικὰ καί σαφέστατα τοῦ ἐδήλωσεν ὅτι: "Ἡ Ἐκκλησία εἶναι σπὴν Κωνσταντινούπολιν" καί μάλιστα ὡς ὁ δικός μας Γέροντας ἐτόνιζεν πολλακίς, πατριαρχεύοντας τότε τοῦ Πατριάρχου Ἀθηνᾶγορα πού καί μέχρι σήμερα ἀκόμη μερικές πράξεις του θεωροῦνται ἀπὸ μερικούς ἀμφισβητήσιμες ὡς πρὸς τὴν ὀρθότητά τους.

Ἐπίσης πάλιν ἄλλη φορά προσευχόμενος εἶδε στὸ κελλί του τὸ ἀκάθαρτο δαιμονικὸ πνεῦμα τῆς πλάνης, νὰ τὸν ἐμπαίζει ἐξουσιαστικὰ καί νὰ τοῦ λέγει ὅτι ἐγὼ εἶμαι μὲ αὐτοὺς μὲ τούς ὁποίους ἐσύ εἶσαι. Ἄλλη φορά πάλιν ἐν πνεύματι εἶδε τούς ζηλωτάς μέσα σέ σκοτός καί ἔρεβος νὰ παλαίουν μάταια μὲ τὴν ὄλη σύγκυση καί πλάνη τους, καθὼς καί ἄλλοτε τούς δυστυχεῖς αὐτοὺς ἀδελφούς καθημένους σέ ἓνα βράχο νὰ ἀποκόπτονται μὲ δυνατό σεισμό ἀπὸ τὴ χερσόνησο τοῦ Ἱεροῦ Ἀθῶνος καί νὰ βουλιάζουν σπὴ σκοτεινὴ καί φοβερὴ θάλασσα.

Ἀκόμη δὲ αὐτὸν τὸν ἴδιον τὸν ἠγηθέντα τοῦ φανατικοῦ κινήματος Ἀγιορείτην Ἱερομόναχο τότε καί μετέπειτα "Ἀρχιεπίσκοπον" Ματθαῖο τὸν εἶδε ἐν ὄραματι χάριτος νὰ κυλῖεται τρέχοντας πρὸς τὸν καπύφορο καί τὸ τέλος του νὰ εἶναι ὀλέθριο σπὴ σκοτεινὴ θάλασσα. Ὁ Γέρον Ἰωσήφ ἐγνώριζε προσωπικὰ τὸν Ματθαῖο καί εἶχεν ἴδιαν ἀντίληψη καί γνώση περὶ τοῦ ἀνδρός καί τῆς πλάνης του.

Ἡ ἀλλαγὴ ὅμως αὐτῆ τοῦ Γέροντος δέν ἔγινε μόνο λόγῳ τῶν ἀποκαλύψεων καί τῆς ἐκ Θεοῦ πληροφορίας ἀλλὰ καί λόγῳ τῆς ὀρθῆς Ἐκκλησιαστικῆς του συνείδησις καί τοῦ ὑγιούς του φρονήματος. Μιά ἀπλή ἀνάγνωση τῶν ἐπιστολῶν του μᾶς πείθει πὼς, ἐνῶ ἦτο κατὰ κόσμον ἀγράμματος ἐν τούτοις δέν ἔκλινεν οὔτε στίς ἐκ δεξιῶν πλάνες οὔτε καί στίς ἐξ ἀριστερῶν καταστροφικὲς παγίδες, ἀλλὰ βαδίζοντας τὴν πεπατημένην ὁδὸν τῶν ἁγίων εἶχεν ὀρθές κρίσεις τῶν νοημάτων, ἀφοῦ γνώρισμα τῆς πνευματικῆς του ποιότητος ἦτο ἡ ἐξ ὀλοκλήρου ἐκζήτησις τοῦ Θεοῦ θελήματος καί ἡ διὰ ἄκρας ὑποταγῆς ἀπόκτησις τοῦ χαρίσματος τῆς διακρίσεως τῶν πνευμάτων "πόθεν εἰσὶ".

γ) Ἡ ὀρθὴ Ἐκκλησιαστικὴ συνείδησις τοῦ Γέροντα Ἰωσήφ φαίνεται ξεκάθαρα καί ἀπὸ τὸ ὅτι παρά τούς πολέμους ὅπου ὑπέστη ἀπὸ τὸ τότε περιβάλλον του ἐν τούτοις παρέμεινε πιστὸς ἀκόλουθος τῆς πατερικῆς ὁδοῦ τῶν ὀλίγων πρὸ αὐτοῦ ἀγωνισθέντων κολλυβάδων Πατέρων καθὼς καί τοῦ μεγάλου ἡσυχαστοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ.

Ὁ μακάριος Γέροντάς μας διὰ τῆς πρακτικῆς του ἐμπειρίας καί διὰ τοῦ χαρίσματος τῆς νοερᾶς προσευχῆς ἐκ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ὅπως συνέβη καί σέ πολλοὺς πρὸ αὐτοῦ ἁγίους π.κ. Μάξιμο καυσοκαλυβίτη, ἁγ. Γρηγόριο Παλαμᾶ καί στὸν σύγχρονό του ἅγιο Σιλουανὸ τὸν Ἀθωνίτη, ἐκαλλιέργησε τὸν ἡσυχασμὸ, τὴν ἀδιάλειπτη προσευχὴ καί τὴν ἱεράν ἐργασίαν τῆς Νηπτικῆς Ἠσυχίας, ὄχι μόνο στὸν ἑαυτό του ἀλλὰ καί στοὺς μαθητῆς του, τόσο στοὺς ὑποτακτικούς του ἐν Ἁγίῳ Ὄρει ὅσο καί στοὺς πολλοὺς πού τοῦ ἔστελλαν γράμματα ἢ καί πού τὸν ἐπισκέπτοντο, κυρίως στὰ τελευταῖα του χρόνια, ζητοῦντες λόγον ὠφελεῖας.



Ὅλην αὐτὴ τὴν πολυτίμη ἐργασίαν τῆς ἀδιαλείπτου εὐχῆς καί ἱερᾶς θεωρίας δέν τὴν ἐθεώρει ὡς καρπὸν καί ἀποτέλεσμα μόνο τῆς ἀνθρωπίνης προσπάθειας καί ἀγῶνος ἀλλὰ προπάντων καρ-

πόν και ενέργεια του Παναγίου Πνεύματος. Ἐπίστευε ὁ μακάριος, ὅπως ὄλοι οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι ἡ θέωση τοῦ ἀνθρώπου δέν ἐπιτυγχάνεται διὰ τεχνικῶν μέσων και ἀνθρωπίνων ἐπινοήσεων ἀλλά διὰ τῆς Θείας Χάριτος, εὐρισκούσης τόν ἀνθρώπο συνεργαζόμενο μαζί της μέ τή νόμιμη ἄσκηση και καθαίροντα τόν ἑαυτό του ἐκ τῶν παθῶν και τῆς ἀμαρτίας. Τήν ἄσκηση και ὅλα τὰ ἀποτελοῦντα αὐτήν, σιωπή, προσευχή, μελέτη, πένθος, ὑπακοή, ἀκτημοσύνη, ἀγρυπνία, νηστεία κ.λ.π, τὰ ἐθεώρει ὡς μέσα ἀπαραίτητα μέν ἀλλά μόνο ὡς ἀπλά ἐργαλεῖα και θεωρεῖ τήν ἀπολυτοποίησή τους ὡς πλάνη και ὀλίσθημα, γι' αὐτό τὰ τοποθετεῖ στή σωστική τους θέση και πιστεύει ὅτι ὁ Θεός εἶναι "ὁ ἐνεργῶν τὰ πάντα ἐν πᾶσιν". Βεβαίως, οὔτε και στήν ἄλλη πλευρά πέφτει ὥστε νά ἀχρηστεύσει τὰ φτερά αὐτά τῆς πρακτικῆς μορφῆς τοῦ ἀγῶνος μέ τὰ ὁποῖα μπορεῖ ὁ ἀγωνιζόμενος νά "πετασθῆ και νά καταπαύσῃ". Ὁρθόδοξος ὢν και τὰ ὀρθά φρονῶν και πράττων διὰ τῶν ἔργων του και τῆς ζωῆς του διδάσκει και ἀποδεικνύει ὅτι Θεός και ἀνθρώπος συνεργάζονται διὰ τή σωτηρία και οὔτε ὁ Θεός ἄνευ τῆς ἀνθρώπινης θελήσεως οὔτε ὁ ἀνθρώπος ἄνευ τῆς παρουσίας και ἐνέργειας τοῦ Θεοῦ ὀλοκληρώνουν τό ἔργο τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου.

Ὅλα τὰ στοιχεῖα αὐτά τοῦ προσωπικοῦ ἀγῶνα δέν ἐπαρκοῦν, ἐάν δέν σφραγιστοῦν και δέν καρποφορήσουν διὰ τῶν ἁγίων μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἡ ἄσκηση και ἡ προσευχή δέν εἶναι αὐτονομημένα γεγονότα ἀτομικῆς εὐσεβείας ἀλλά ὁδός πρὸς σωτηρία τήν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Ὁ μακάριος Γέροντας ἔβλεπε και ἔβίωνε τό ἀπαραίτητο τῶν θειοτάτων μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας μας πού ἀποδεικνύει και αὐτό τό ὀρθό Ἐκκλησιαστικό του φρόνημα.

Ἀκολουθώντας πιστά τήν πατερική γραμμή, ἐδίδασκε και ἔπραττε τό ἀπαραίτητο τῆς συχνῆς Θείας κοινωνίας διὰ τήν ὑπαρξη τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς. Οὔτε και ἐδῶ ὅμως ἦτο δογματικός και ἀκράϊος, ὅπως ἄλλοι συνασκητές του πού ἐδογματίζαν ὅτι ὅποιος δέν κοινωνεῖ καθημερινά ἢ παρίσταται στή Θεία Λειτουργία και δέν κοινωνεῖ θεωρεῖται ἐκτός Ἐκκλησίας, οὔτε και πάλιν τό μέχρι ἀκόμη πρό ὀλίγων χρόνων και σ' αὐτό τό "Ἅγιον Ὅρος παρατηρούμενον ἐνίστε, νά μεταλαμβάνουν ἀραιά, και κατόπιν αὐστηρῆς τριήμερης νηστείας, ἢ κάθε 40 ἡμέρας ἢ κάθε 15 ἡμέρας ἢ τουλάχιστον τό συχνότερον κατά πᾶν Σάββατον. Ὁ Μακάριος Γέροντάς μας, ἔφυγε και τὰ δύο αὐτά ἄκρα και ἀκολουθοῦσε τή χρυσή και βασιλική ὁδό τῆς διακρίσεως τοῦ Μεγάλου Βασιλείου χωρίς νά δογματίζει φανατικά ὑπέρ αὐτῆς, ἀλλά ὁ ἴδιος τοῦτο εὗρεν ὡς διακριτικότερον και τοῦτο και στούς μαθητάς αὐτοῦ ἐπέβαλλεν χωρίς βεβαίως ἀπόλυτη προσκόλληση.

Γι' αὐτό μεταλάμβανε τῶν ἀκράντων μυστηρίων τετράκις τῆς ἐβδομάδος ἦτοι Τρίτη, Πέμπτη, Σάββατο και Κυριακή. Ἐδῶ θέλω ἰδιαίτερα νά τονίσω ὅτι αὐτή ἡ τακτική του ἦτο και ἕνας ἀπό τούς λόγους πού ἀπό πολλούς ἄλλους συνασκητές του ἐθεωρεῖτο πλανημένος, διότι ἐδίδασκε τή νοερά προσευχή ἐφαρμόζων ὁ ἴδιος ἡσυχαστικό πρόγραμμα ἀσκήσεως και διότι ἀκολουθοῦσε τή συχνή Θεία κοινωνία. Ἰδιαίτερα δέ, δυστυχῶς τότε σέ πολλούς πατέρες τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ἡ μετάληψη κατά τήν Κυριακή ἐθεωρεῖτο βλάσφημος καινοτομία και ἀταξία, λόγω τοῦ προηγηθέντος Σαββάτου ὅπου ἀπαγορεύεται ἡ νηστεία, και ὡς ἐκ τούτου στή συνείδηση τῶν ἀπλοϊκῶν πατέρων δέν μπορούσε κάποιος νά κοινωνήσει, ἀφοῦ δέν τοῦ ἐπετρέπετο τουλάχιστον τήν προηγουμένη νά νηστεύσει. Ἔτσι ἡ θεολογικώτατη ἡμέρα τῆς Κυριακῆς, τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ μας, ἡ κατ' ἐξοχήν ἡμέρα Κυρίου ἦτο γι' αὐτούς ἀπαγορευμένη πρὸς θεία κοινωνία και ἀντί ταύτης ἐτιμοῦσαν τό Ἰουδαϊκό Σάββατο κοινωνοῦντες σ' αὐτό λόγω τῆς πρὸ αὐτοῦ νηστείας τήν ἡμέρα τῆς Παρασκευῆς.

Ἡ σύγχρονη ἱστορία τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἀναγνωρίζει τή σημαντική αὐτή, μαζί και μέ ἄλλους βέβαια πατέρες, προσφορά τοῦ μακαριστοῦ Γέροντος στήν ἐπιστροφή συνόλου τῶν μονῶν και ὄλων



σχεδόν τῶν ἁγιορειτῶν μοναχῶν στήν ὀρθή θεολογική και ἐκκλησιαστική της θέση τῆς Κυριακῆς ἡμέρας και τῆς μετοχῆς κατ' αὐτήν κυρίως τῶν ἀκράντων μυστηρίων τῆς Θείας Εὐχαριστίας.

δ) Ὁ Γέροντας ἤξερε και βίωνε ὅτι ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι κάτι τό ἀφηρημένο και ἀόριστο ἀλλά ἔχει ὅρια και κανόνες και ἱεραρχία ὅπως τό Πανάγιο Πνεῦμα διὰ στόματος τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων και τῶν Ἁγίων Πατέρων, διὰ τῶν ἱερῶν κανόνων ἐθεσμοθέτησεν. Ἔτσι γράφοντας σέ ὑποτακτικόν του τοῦ τονίζει τήν ὑπακοή στόν Ἐπίσκοπο ὡς σφραγίδα και ἐγγύηση ἀσφαλείας ἀλλά και ὁ ἴδιος



ζητεί τις εὐχές τοῦ ἐπισκόπου διὰ τῆ σωτηρία του. Γράφοντας δέ εἰς μοναχοὺς καὶ μοναχάς ἄλλων μοναστηρίων πάντοτε δίδει τὴν πρέπουσα θέση καὶ σεβασμὸς εἰς τοὺς ἡγουμένους τονίζοντας τὸ ἀπαραίτητο τῆς ὑπακοῆς τους σ' αὐτούς ὡς εἰς τύπον Χριστοῦ εὐρισκομένους ἀκολουθώντας τὸν λόγο τοῦ Ἀποστόλου Παύλου "Ἀδελφοί πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ἡμῶν καὶ ὑπείκετε..." (Ἐβρ. 13,17).

ε) Ἀποτελεσμα τῆς σωστῆς ἐκκλησιαστικῆς του συνείδησης ἦτο καὶ ἡ ἀγάπη του πρὸς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καὶ πρὸς τὰ κτίσματα τοῦ Θεοῦ. Ὅταν πλέον ἐτελειώθη ἐν Χριστῷ, ὅλη του ἡ καρδιά ἐφλέγετο ἀπὸ τὴν

ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἀγάπη τοῦ ἀδελφοῦ του. Πόσο γλυκύτατος, παρηγορητικός, συμπαθέστατος φαίνεται μέσα ἀπὸ τις ἐπιστολές του ἀλλὰ καὶ ἐξ ὄσων αὐτῶν καὶ αὐτοπτῶν μαρτύρων ἀκούσαμε. Ὅλη αὐτὴ ἡ πορεία ἀσκήσεως μέχρι ἐσχάτων δὲν τὸν ἀπομονώνουν αὐτάρεσκα σκληρὰ καὶ ἐγωϊστικά ἀλλὰ ὅπως σέ ὅλους τοὺς πραγματικούς ἀγίους, τὰ γνήσια τέκνα τῆς Ἐκκλησίας, ἔτσι καὶ αὐτὸς θεραπευθεὶς καὶ ἀγιασθεὶς ἤκουσε τῆς φωνῆς τοῦ Κυρίου "καὶ σὺ ποτέ ἐπιστρέψας στήριξον τοὺς ἀδελφούς σου" (Λουκ.22.32) καὶ "ἔσσεσθε οὖν οἰκτίρμονες καθὼς καὶ ὁ πατὴρ ἡμῶν ὁ οὐράνιος οἰκτίρμων ἐστὶ" (Λουκ. 6, 36). Ἐνῶ ἦτο ἐγκλειστος, ἡσυχαστὴς καὶ ἀπόμακρος καὶ κατὰ τὴ σωματικὴ ὑγείαν ἀσθενέστατος, ὅμως ἡ δίψα γιὰ τὴν ὠφέλεια τῶν ἀδελφῶν του νικοῦσε τὰ ἐμπόδια καὶ ἔκανε τὸ πᾶν γιὰ νὰ τοὺς ὠφελήσει ἔργῳ καὶ λόγῳ, διὰ προσευχῆς ἰδικῆς του, διὰ τῆς ἀναδοχῆς ὑπὸ τοῦ ἰδίου τῶν δικῶν του πειρασμῶν καὶ πώσεων, διὰ παραμυθητικῶν ἐπιστολῶν καὶ ἄκρας πατρικῆς συμπαθείας καὶ ἀγάπης. Τὸ πολυετές τῆς ἐρημικῆς διαγωγῆς καὶ τῆς ἀπομόνωσής του τελικὰ τὸν ὀδήγησαν σπὶ διὰ τῆς θεουργοῦ ἀγάπης ἔνωσή του καὶ μὲ ὅλους τοὺς ἀδελφούς του, ζώντας καὶ κεκοιμημένους. Ἐτσι ὁ ἴδιος διεμοίρασε τις δυνάμεις του καὶ τὸν χρόνο του προσευχόμενος ὑπὲρ τῶν ζώντων καὶ κεκοιμημένων καὶ τοὺς μαθητὰς του ἐδίδασκε τὰ ὅμοια, καὶ νὰ τελοῦν καθημερινὰ σὺν τοῖς ἄλλοις τὴ θεία ἱεουργία ὡς ἀνταπόκριση ἰδική τους στὶς αἰτήσεις διὰ προσευχὴ καὶ βοήθεια τῶν ἀδελφῶν τους.

Ἡ πρὸς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους ἀγάπη του ὡς εἰκόνες Θεοῦ, χωρὶς νὰ ἀφήνει νὰ φαίνονται τὰ ἀνθρώπινα ψεγάδια τοῦ κάθε ἑνός, τὸν ἔκανε ὥστε νὰ εἶναι τὸ καταφύγιο αὐτῶν τῶν "ἐλαχίστων ἀδελφῶν" τοῦ Χριστοῦ. Πόσοι τέτοιοι "πτωχοὶ τῷ πνεύματι" ἦσαν συνεχῶς γύρω του ἀλλὰ καὶ ἄλλοι ἀδύνατοι ψυχικά καὶ διανοητικά τὸν εὐρισκαν ὡς γλυκύτατον πατέρα καὶ βοηθό! Μάλιστα δέ, ὡς ὁ Γέροντάς μας μᾶς διηγείται μερικὲς φορές ἡ κατάσταση ὅταν εὐρίσκοντο ὅλοι μαζί κυρίως γιὰ τράπεζα τὴ μεσημβρία ἦτο τόσον γι' αὐτούς κουραστικὴ λόγῳ τῆς παρουσίας αὐτῶν τῶν ἀπλοϊκῶν καὶ ἀσθενῶν ἀδελφῶν, πού κάποτε ὅταν τόλμησαν οὐκίως οἱ ὑποτακτικοὶ του νὰ διαμαρτυρηθοῦν γιὰ τὴν περισυλλογὴ καὶ παρουσία τῶν "νηπίων" τούτων, ὁ μακάριος Γέροντας ἀνελύθη εἰς δάκρυα ἀπ' ἑνός μὲν γιατί δὲν μπορούσε ἡ ἀγαπῶσα καρδιά του νὰ περιφρονήσει ἑνός τούτων τῶν "ἐλαχίστων" ἀδελφῶν τοῦ ἡγαπημένου του Ἰησοῦ, ἀλλὰ καὶ ἀπ' ἑτέρου γιὰ τὴν ἀνωριμότητα τότε τῶν γνησίων μαθητῶν του καὶ τὸ ἀμύητόν τους στὰ μυστήρια τῆς ἐν Χριστῷ τελειώσεως ὅπου φανερώνονται καὶ διασώζονται τὰ μυστήρια τῆς τελείας ἐν Χριστῷ ἀγάπης.

Ἀκολουθώντας τὰ ἴχνη πάντων τῶν πρὸ αὐτοῦ τελειωθέντων ἐν Χριστῷ, σπιν κεκαυμένην ὑπὸ τῆς ἀγάπης καρδιά του λειτουργοῦσε ἰσρορημένα καὶ ὁμορφα καὶ ἡ πρὸς τὴν λοιπὴ κτίση καὶ δημιουργία ἀγάπη καὶ συμπάθεια.

Ἦτο γιὰ τὴν κτίση οἰκτίρμων καὶ φιλόστοργος, ἀφοῦ καὶ ἓνα ἀετὸ περιέβαλψεν ἰατρικά ἀλλὰ καὶ τὰ ποντικά ἀκόμη σπὶ σπηλιά του ἐφρόντιζε διανέμοντας καὶ σ' αὐτὰ τὸ ἀναλογοῦν σιτηρέσιο καὶ ὅλη τὴν κτίση ἔβλεπε θεολογοῦσαν καὶ ὑμνοῦσαν τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ.

Ὅλα τὰ προαναφερθέντα σημεῖα ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἄλλα τὰ ὅποια ὁ χρόνος δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ ἀπαριθμήσουμε, φανερώνουν τὸν Ὁσιώτατον Γέροντά μας Ἰωσήφ τὸν ἡσυχαστὴ ὡς τελειωθέντα ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, καὶ ὡς τὸ κατ' εἰκόνα πρῆσαντα ἀλώβητο καὶ εἰς τὸ καθ' ὁμοίωσιν Χριστοῦ φθάσαντα, ὡς γνήσιο τέκνο, ἱερό καρπὸ καὶ νόμιμο βλάστημα καὶ καύχημα τῆς ἀγιωτάτης τοῦ Χριστοῦ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας.

Νὰ λοιπὸν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ἀειμνήστου πατρός μας καὶ γέροντος, Ἰωσήφ τοῦ ἡσυχαστοῦ, ὁ ὑγιὴς ἐν Χριστῷ τέλειος ἄνθρωπος, τὸ ἀποτέλεσμα τῆς θεραπευτικῆς ἀγωγῆς τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, ἡ ἐπαλήθευση τῶν ὑποσχέσεων καὶ τῶν λόγων τοῦ Χριστοῦ μας, ἡ ὀρθὴ καὶ ὑγιὴς Ἐκκλησιαστικὴ συνείδησις καὶ ζωὴ μας ὅπως οἱ ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας τὴν ἐβίωσαν καὶ μᾶς τὴν παρέδωσαν. Ἀμήν.

*Ἡ πρὸ πάνω εἰσήγησις ἐγίνε κατὰ τὸ Διορθόδοξο Ἐπιστημονικὸ Συνέδριο "Γέροντας Ἰωσήφ ὁ ἡσυχαστὴς - Ἅγιον Ὄρος - Φιλοκαλικὴ Ἐμπειρία" στὴν Ἀθήνα στίς 22-24 Ὀκτωβρίου 2004.*





## ΘΑΥΜΑΣΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΣΙΝ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΖΩΝΗΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ ΤΗΣ ΕΔΕΣΣΗΣ (12 ἕως 16/11/2004)

1) Ἡ κυρία Ἀρμενάκη Δωροθέα, κάτοικος Ἐδέσσης, ἔπασχε ἀπὸ τὴν μέση της καὶ ἦταν καθηλωμένη στὸ κρεβάτι περίπου ἕνα χρόνο. Δὲν μπορούσε νὰ περπατήσει καθόλου. Ὅταν ἔμαθε ὅτι ἡ Ἁγία Ζώνη βρισκόταν στὴν πόλη τους, ζήτησε καὶ τῆς ἔφεραν τὴν εὐλογημένη ἀπὸ Αὐτὴν κορδέλλα καὶ ἀφοῦ τὴν πῆρε, τὴν ἔδεσε στὴν μέση της. Καὶ τὸ θαῦμα ἔγινε! Ἡ πρόην παράλυτη σηκώθηκε καὶ περπάτησε. Πῆγε στὸν Ναὸ μάλιστα καὶ προσκύνησε τὸ Θεομητορικό κειμήλιο καὶ ἀκολούθως κατευθύνθηκε στὴν Μητρόπολη ὅπου καὶ ἀνήγγειλε τὸ θαυμαστὸ συμβάν στὸν Καθηγούμενο τῆς Μονῆς Βατοπαιδίου Ἀρχιμανδρίτη Ἐφραίμ.

2) Ὁ κύριος Συμεὼν Σλατίνης, κάτοικος Ἐδέσσης, εἶχε ἕναν κακοήθη ὄγκο στὸ μάγουλο. Ἐξαιτίας μάλιστα τοῦ μεγάλου μεγέθους τοῦ ὄγκου εἶχε κλείσει τὸ μάτι του. Πῆγε λοιπὸν κι αὐτὸς καὶ προσκύνησε τὴν Τιμία Ζώνη κατὰ τὸ διάστημα τῆς παραμονῆς της στὴν Ἐδεσσα. Ὅταν ὕστερα πῆγε στὸ σπίτι του, ἡ γυναίκα του τοῦ εἶπε ὅτι τὸ μάτι του τὸ βλέπει πῶ ἀνοιχτό. Τότε κατάλαβε ὅτι πράγματι ὁ ὄγκος ὑποχώρησε καὶ ἀνοιξε τὸ μάτι του καὶ ὅτι ἕνα ἄλλο ὄγκιδιο κάτω ἀπὸ τὸ σαγόνι του εἶχε εξαφανιστεῖ.

3) Ὁ κύριος Δημοσθένης Παπαντωνίου, κάτοικος Ἐδέσσης, εἶχε ἕνα ἔγγονάκι, τὴν Μαρία, τὸ ὁποῖο ἀπὸ βρέφος ἀκόμη, τὴν νύκτα δὲν μπορούσε νὰ κοιμηθῆ μόνο του καὶ ὁ ὕπνος του ἦταν σὲ τέτοιο σημεῖο ἀνήσυχος πού οἱ γονεῖς του δὲν ἤξεραν τί νὰ κάνουν γι' αὐτό. Ὅταν ἡ Ἁγία Ζώνη μεταφέρθηκε στὴν Ἐδεσσα ἀπὸ τοὺς πατέρες τῆς Μονῆς Βατοπαιδίου, τὸ πῆρε ὁ παιπούς του, τὸ πῆγε στὸν Ναὸ καὶ ἀφοῦ παρακάλεσε τοὺς ἱερεῖς, τὸ σταύρωσαν μὲ τὴν Ἁγία Ζώνη. Ἀπὸ τότε τὸ παιδάκι κοιμάται μόνο του καὶ χωρὶς νὰ δημιουργῆ ἀνησυχία τὴν νύκτα.



# ΒΙΟΣ ΟΣΙΟΥ ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΠΑΙ

Γεννήθηκε στο Ἀμπελοχώρι Θηβῶν τό 1912. Οἱ γονεῖς του ἦταν ὁ Ἰωάννης Παπανικίτας καί ἡ Βικτώρια.

Ἡ οἰκογένεια τοῦ γέροντος εἶχε χριστιανικές ρίζες. Κρατοῦσε ἀπό τήν ἀνατροφή του τή ζύμη τῆς ἀνόδου καί προκοπῆς καί αὐτό φάνηκε ἀπό τήν ἀρχή τῆς ὑποταγῆς του.

Ἡ οἰκογένεια τοῦ γέροντος εἶχε ἀναγκασθεῖ νά μετακομίσει ἀπό τό χωριό στή Θήβα γιά τίς σπουδές τῶν παιδιῶν τῆς ὅπου ἐκεῖ ὁ γέροντας γνώρισε ἀρκετούς μοναχοὺς καί μοναχές. Ἐδῶ γνώρισε καί τούς μετέπειτα Γέροντες του π. Ἐφραίμ καί π. Νικηφόρο, πού κατάγονταν ἀπό τήν πατρίδα του καί ἐγίναν τό ἔναυσμα γιά τό μέλλον του.

Ἡ μητέρα του, ὅταν πληροφορήθηκε τήν ἐπιθυμία του γιά τόν μοναχισμό, εἶδε στόν ὕπνο τῆς τόν Ὅσιο Ἐφραίμ τόν Σύρο νά τήν πληροφορεῖ ὅτι θά πετύχει, γιατί εἶναι θέλημα Θεοῦ.

Ἐτσι στίς 14 Σεπτεμβρίου τοῦ 1933 ὁ Εὐάγγελος προσήλθε στή συνοδεία τῶν συμπαιριωτῶν του Ἐφραίμ καί Νικηφόρου στήν ὁποία παρέμεινε σ' ὅλη του τή ζωή. Τό 1935 κείρεται μεγαλόσχημος μοναχός μέ τό ὄνομα Ἐφραίμ πρὸς τιμὴν τοῦ ὁσίου Ἐφραίμ τοῦ Σύρου. Τήν ἐπομένη χρονιά χειροτονήθηκε ἱερέας.

Γνωρίζοντας τόν γέροντα Ἰωσήφ τόν Ἐσχαστή προσκολλήθηκε ὁλόψυχα, ὄχι μόνο ὑπακούοντας τίς συμβουλές του, ἀλλά καί ἀντιγράφοντας τον, ὅσο ἦταν δυνατό. Ὁ Γέροντας ἐκτελοῦσε χρέη ἡμερηίου καί λειτουργοῦ τῆς συνοδείας τοῦ γέροντος Ἰωσήφ.

Διακρινόταν πάντοτε γιά τήν ἀκρίβεια τῆς φιλοπονίας μέ τήν ὑποταγή καί ὑπακοή, ὄχι μέ τήν μορφὴ τοῦ φόβου καί τῆς δουλείας ἀλλά μέ τήν εὐγενική μορφὴ τῆς ἀγάπης πρὸς τόν Γέροντα πού ἔδινε τήν ἐντολή. Ὁ παπα-Ἐφραίμ μέ καρτερία ἀληθινοῦ ὑποτακτικοῦ ὑπῆρξε τόν Γέροντά του π. Νικηφόρο ὡς τόν θάνατό του, πού ἐγίνε στίς 25 Σεπτεμβρίου 1973. Ὁ Γέροντάς του ὅταν βρισκόταν στά τελευταῖα του, κάλεσε τόν π. Ἐφραίμ κοντά του, ὕψωσε τὰ χέρια του στόν οὐρανό καί ἄρχισε νά φωνάζει: "Ὁ Θεός νά σέ βάλει στό κέντρο τοῦ παραδείσου. Ἐσύ δέν εἶσαι ἄνθρωπος, εἶσαι ἄγγελος".

Μέ τήν κοίμηση τοῦ Γέροντός του τελείωσε ἡ

# ΙΑ-ΕΦΡΑΙΜ ΚΑΤΟΥΝΑΚΙΩΤΗ

Ἐπιλογή κειμένων Ἀρχιμ. Ἰσαάκ Μαχαιριώτη

ζωή του ὡς ὑποτακτικοῦ καί ἄρχισε ἡ ζωή του ὡς Γέροντος καί πνευματικοῦ. Μετά τό 1980 εἶχε συγκροτηθεῖ ἡ συνοδεία του.

Τό 1996 ἔπεσε κλινίρης ἀπό ἐγκεφαλικό ἐπεισόδιο. Μετά ἀπό ἐνάμισι ἔτος σέ αὐτή τή μαρτυρική κατάσταση στίς 27 Φεβρουαρίου 1998 παρέδωσε τήν ψυχή του σέ Αὐτόν πού δούλευσε μέ ἀληθινή ὑποταγή καί ἀγαποῦσε ἐξ ὅλης τῆς καρδίας του ἀπό τή νεότητά του.

## ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΝΟΥΘΗΣΙΕΣ ΠΕΡΙ ΔΑΚΡΥΩΝ

Νά καλλιεργεῖς τά δάκρυα. Νά καλλιεργεῖς τίς εἰκόνες, τίς σκέψεις πού φέρνουν δάκρυα. Ἐγώ καλλιεργοῦσα τήν εἰκόνα τοῦ νεκροῦ σώματος τοῦ γέρο-Ἰωσήφ. Ὅταν τόν φίλησα καί τόν βάλामε στό μνήμα, σκεπτόμουνα ὅτι κι ἐγώ σύντομα ἔτσι θά γίνω. Σκεπτόμουνα, μήπως ὁ Θεός δέν μέ δεχθεῖ, δέν μέ συγχωρήσει κ.ο.κ.

Τά δάκρυα εἶναι μεταξύ ἐμπαθείας καί ἀπαθείας· τά δάκρυα καθαρίζουν. Εἶναι τά ἀρχαρίτικα δάκρυα, δηλαδή τά δάκρυα μετανοίας· ἦτοι σκέπτεσαι: Ἐάν κολασθῶ θά εἶμαι μέ τόν Χριστόν ἢ μέ τόν διάβολον; Ἐάν θά εἶμαι αἰώνια εἰς τήν κόλαση; τότε τί θά κάνω;

Κατόπιν ἔρχονται τά δάκρυα τῆς χάριτος. Τά δάκρυα αὐτά εἶναι τόσο γλυκά, ὥστε ὅταν μοῦ ἤρχοντο, ἔλεγα: "Θεέ μου, εἰς τόν παράδεισο τίποτε ἄλλο δέν θέλω, παρά νά κλαίω ἔτσι". Αὐτά τά δάκρυα ἔρχονται ὕστερα.

Τά δάκρυα εἶναι ἡ τροφή τῆς ψυχῆς. Ὅπως ὅταν τό σῶμα τρέφεται μέ καλή τροφή ζωογονεῖται, ἔτσι καί ἡ ψυχή τρέφεται μέ

τά δάκρυα καί ζωογονεῖται.

Ὅταν προσεύχεσαι, νά προσπαθεῖς νά ἔχεις δάκρυα. Γίνεται συνήθεια κατόπιν, καί κλαῖς εἰς τήν προσευχή σου. Ὅταν ἔχεις δάκρυα εἰς τήν προσευχή, ὁ,τιδήποτε δάκρυα, πηγαίνει μπροστά. Ὅταν σταματήσουν τά δάκρυα, πᾶς ὀπίσω.

Μαζί μέ τήν εὐχούλα ἔρχονται τά δάκρυα. Τά ὁποῖα δάκρυα λίγο, λίγο, λίγο, ἀπό ἐσένα ἐξαρτᾶται νά τά αὐξήσεις. Πιστεῦσατέ με ὅτι τά δάκρυα δέν εἶναι τίποτε ἄλλο, συνήθεια εἶναι. Ἄν συνηθίσεις νά κλαῖς, τήν ἄλλη μέρα θά κλαῖς, καί τήν ἄλλη μέρα θά κλαῖς, καί θά φιάσεις σ' ἓνα σημεῖο θά πεῖς: "Γιατί κλαίω; Κι ἐγώ δέν ξέρω". Ναι, ἀλλά μέ τά δάκρυα ξέρεις πόσος καθαρισμός γίνεται μέσα; Πῶς πλένεις τή φανέλα σου, τό μαντήλι σου μέ τό σαποῦνι, ἔτσι καί τά δάκρυα στήν προσευχή. Μέσα σου καθαρίζεται, καθαρίζεται, καθαρίζεται κι ἔρχεται κατόπιν σ' ἄλλα ἀνώτερα δάκρυα.

Τά δάκρυα, θά σᾶς πονέσει ὁ ἐγκέφαλος μέσα, τό μυαλό θά σᾶς πονέσει, διότι εἶναι τά πρῶτα δάκρυα, τά ὁποῖα λέγονται "καθαρικά δάκρυα", καθαρίζουν τά δάκρυα μέσα.

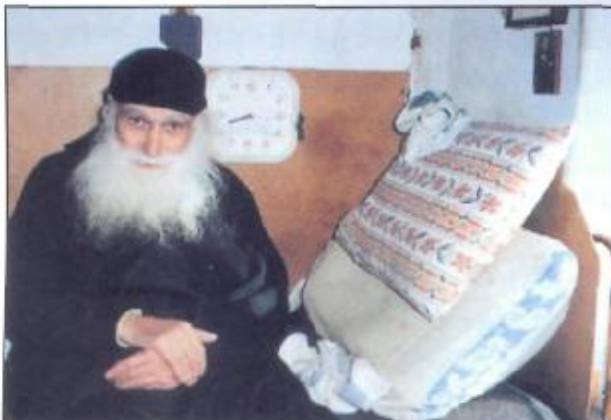
Ὅταν περάσει ὁ βαθμός τῶν "καθαρικῶν", ἔρχονται ἄλλα δάκρυα "καροποιά". Τά ὁποῖα, καί τό πρόσωπό σου θά γίνει ὠραῖο, θά ὁμορφαινεῖ, καί ὁ ἄλλος ὁ συνάνθρωπός σου, ὁ συνάδερφός σου, ὁ παραδελφός σου, θά τόν βλέπεις σέ ἄλλην ὠραιότητα. Πνευματικῶς ἐννοῶ.

Κατόπιν εἶναι ἄλλα δάκρυα, ἀλλά αὐτά ὁ καθένας κατά τή βία του πού ἔχει μέσα, κατά τόν ζήλο, κατά τή θερμότητα, θά τά συναντήσει.

Τά πῶ πάνω ἀποσπάσματα εἶναι ἀπό τά βιβλία:

1. Γέροντος Ἰωσήφ, "Ὁ Χαρισματοῦχος Ὑποτακτικός", ἔκδ. Ι.Μ.Βατοπαιδίου.

2. "Γέροντας Ἐφραίμ Κατουνακιώτης", ἔκδ. Ι. Ἡσυχαστηρίου "Ἅγιος Ἐφραίμ"-Κατουνάκια Ἁγίου Ὄρους.



## ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ ΣΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΤΟΥ ΠΟΙΜΕΝΑΡΧΗ ΜΑΣ ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΗ ΜΑΘΗΤΡΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΠΙΣΚΟΠΟ ΜΑΣ

Δημοσιεύουμε χαρακτηριστική προσφώνηση εκπροσώπου των μαθητών σχολείου της πόλης μας κατά την επίσκεψη του Μητροπολίτη μας σ' αυτό. Ως γνωστό ο Πανιερώτατος επισκέπτεται κάθε χρόνο όλα τ'α σχολεία της Μητροπολιτικής μας περιφέρειας, για να επικοινωνήσει με τους μαθητές και τους εκπαιδευτικούς.

"Πανιερώτατε,

μέ μεγάλη χαρά σ'ας καλωσορίζουμε για μία ακόμη φορά στη σχολή μας. Μ'ας συγκινεί ιδιαίτερα ή άκουραστη φροντίδα και τό άμείωτο ενδιαφέρον που δείχνετε προς τί μαθητ'ωσα νεολαία με τίς επισκέψεις που πραγματοποιείτε κατά διαστήματα στα σχολεία της Μητρόπολής μας.

Έκτιμούμε τό γεγονός ότι διαθέτετε άρκετόν από τόν πολύτιμο χρόνο σας για να επικοινωνήσετε με τους μαθητές των σχολείων μας.

Είναι άποδεδειγμένο ότι ό διάλογος με τους νέους προλαμβάνει δυσάρεστες καταστάσεις, έπουλώνει τραύματα, δημιουργεί ευόιωνες προοπτικές για τό μέλλον.

Έπιζητούμε τήν άρωγή της Έκκλησίας στό δύσκολο άνήφορο για τήν κατάκτηση της Γνώσης. Τή θέλουμε βοηθό και συμπαραστάτη μας. Ό νέος χρειάζεται στόχους για ν' αγωνίζεται! Πίστη για να στηρίζεται! Έλπίδα για να προσπαθεί κι όνεπρα για να παλεύει! Η κοθοδήγηση της Έκκλησίας καθίσταται άπαραίτητη!

Γνωρίζετε, Πανιερώτατε, ότι ό σημερινός νέος περισσότερο από άμαρτήματα, έχει προβλήματα' προβλήματα ύπαρξιακά, οικογενειακά, κοινωνικά. Αυτά επιθυμούμε ν' άφουγκράζεστε! Νά γίνετε κοινωνός των προβλημάτων που βασανίζουν τί νέα γενιά.

Κλείνετε φέτος έξι χρόνια προσφοράς και αγάπης στό λαό της πόλης μας. Έξι χρόνια διαρκούς ποιμαντικής αγωνίας και αδιάκοπης εργατικότητας προκειμένου να αναδιοργανωθεί τό λειτουργικό, πνευματικό και κοινωνικό έργο της τοπικής μας Έκκλησίας.

Αναγνωρίζουμε τήν άγρυπνη διακονία και βαθιά ευχαριστούμε. Ευκόμαστε ό Θεός να σ'ας δίνει υγεία και δύναμη να έπιτελείτε τό θεάρεστο έργο σας. Δεχθείτε τό ευχαριστώ μας, μικρό αντίδωρο για τήν άγρυπνη διακονία και προσφορά σας".



## ΝΕΕΣ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΕΣ



Ό πατήρ Ευστάθιος Σαββίδης γεννήθηκε στις 26/8/1972 στη Λευκωσία. Μετά τό Λύκειο υπηρέτησε στην Έθνική Φρουρά Κύπρου. Ακολούθως φοίτησε στην Άγγλία στό Lancaster University, στον τομέα της Πληροφορικής. Ακολούθως παρακολούθησε μεταπτυχιακά μαθήματα στη Διοίκηση Έπιχειρήσεων. Χειροτονήθηκε διάκονος από τόν Μητροπολίτη μας στις 6/11/2004 στην Ι.Μ. Άγίου Ηρακλειδίου. Ό πατήρ Ευστάθιος είναι νυμφευμένος και σήμερα διακονεί στον ιερό ναό Άποστόλου Άνδρέα Χαράκη στη Λεμεσό.



Ό πατήρ Γεώργιος Κόστας γεννήθηκε στις 22 Ιανουαρίου 1980 στη Λευκωσία. Μετά τό Λύκειο υπηρέτησε στην Έθνική Φρουρά Κύπρου. Ακολούθως φοίτησε στό Άνώτερο Τεχνολογικό Ίνστιτούτο της Κύπρου (Α.Τ.Ι.), στον κλάδο της Πληροφορικής. Χειροτονήθηκε διάκονος από τόν Πανιερώτατο Μητροπολίτη μας στις 11 Δεκεμβρίου του 2004 στην Ιερά Μονή Μαχαίρα. Αξίζει να σημειωθεί ότι ό νέος διάκονος είναι νυμφευμένος με τήν άδελφή του μακαριστού Ηγουμένου της Ιεράς Μονής Μαχαίρα, Αρχιμανδρίτου Άρσενίου. Σήμερα ό πατήρ Γεώργιος διακονεί στον Καθεδρικό Ναό της Άγίας Νάπας Λεμεσού.

## Ο ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΝΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΧΥΤΡΩΝ (ΚΥΘΡΕΑΣ)

Καί τό παρεκκλήσι του παρά τό Ἀκρωτήρι

Ζ. Ραπτόπουλου-Θεολόγου, Ἱεροκίρκος

Ὁ Ἅγιος Δημητριανός γεννήθηκε τό 834 μ.Χ. στό χωριό Συκά, κοντά στό σημερινό Παλαίκοθρο, ἐπί αὐτοκράτορα τοῦ Βυζαντίου Θεοφίλου. Ὁ πατέρας του ἦταν ἱερέας καί ἡ μητέρα του διακρινόταν γιά τή θεοσέβεια καί τήν πίστι της. Γι' αὐτό καί ἔδωσαν ὅλη τήν προσοχή τους στήν κατὰ Θεό ἀνατροφή τοῦ Δημητριανοῦ.

Σέ πολύ νεαρή ἡλικία οἱ γονεῖς του τόν ἔπεισαν νά νυμφευθεῖ. Ὅμως δέν πέρασαν τρεῖς μῆνες καί ἡ σύζυγός του ἀπέθανε καί ἔμεινε χῆρος. Τότε ὁ Δημητριανός ἀποφάσισε νά ὑλοποιήσει τήν ἐπιθυμία πού εἶχε μέσα του νά προσέλθει στόν μοναχισμό καί τήν ἄσκησι. Πῆγε λοιπόν στό μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου πού βρισκόταν κοντά στήν Κυθρέα. Οἱ πατέρες τῆς μονῆς πού τόν γνώριζαν ἀπό προηγούμενες ἐπισκέψεις του, τόν δέχτηκαν μέ χαρά. Ἐκεῖ ἐπιδόθηκε μέ ζήλο στή μελέτη, τήν προσευχή καί τήν ἄσκησι. Ἡ πνευματική παρουσία τοῦ Δημητριανοῦ στή μονή ἦταν αἰσθητή. Ἡ φήμη του ἐξαπλώθηκε παντοῦ. Ἡ ταπεινοφροσύνη του, ἡ αὐτοκυριαρχία του καί ἡ βαθεῖα του πίστι τόν ἀνέδειξαν στή συνείδησι τῶν πιστῶν καί πολλοί τόν ἐπισκέπτοντο γιά νά ζητήσουν τή βοήθειά του. Γράφει ὁ βιογράφος του "τῶν ἐλπίδων κενῶν οὐδεῖς ἀπεπέμπετο, ἀλλά πάντες τῶν ποθουμένων ἀπολαμβάνοντες καίροντες τά οἰκεία κατελάμβανον". Δέν τούς θεράπευε μόνο σωματικά ἀλλά τούς πρόσφερε καί πνευματική ὠφέλεια καί συμπληρώνει ὁ βιογράφος του: "πάντες καί τήν νοθεσίαν καί τήν θεραπείαν, ὡς ἐκ θείας ἐνεργείας λαμβάνοντες σὺν μεγίστη εὐφροσύνῃ ἐπέστρεφον".

Ὅλα αὐτά κίνησαν τό ἐνδιαφέρον τοῦ ἐπισκόπου τῶν Χύτρων Εὐσταθίου ὁ ὁποῖος τόν κάλεσε καί τόν χειροτόνησε ἱερέα. Στή νέα του θέση ὁ Δημητριανός ἔγινε ὁ πῖο στενός συνεργάτης τοῦ ἐπισκόπου Εὐσταθίου. Καί ἐνῶ περνοῦσε ὁ καιρός καί ἡ πνευματική προσφορά του μεγάλωνε, παρεκάλει τόν ἐπίσκοπο Εὐστάθιο νά τοῦ ἐπιτρέψει νά ἐπισκεφθεῖ τή μονή πού ἔζησε τά πρῶτα του χρόνια. Ὅταν ὅμως γύρισε βρῆκε τούς μοναχοὺς νά θρηνοῦν τό θάνατο τοῦ Ἠγουμένου τους. Ἡ παρουσία τοῦ Δημητριανοῦ ἦλθε στήν κατάλληλη στιγμή. Ὅλοι ζήτισαν ἀπό τόν Δημητριανό νά παραμείνει καί νά διαδεχθεῖ τόν ἀποθανόντα ἡγούμενο. Ὁ Δημητριανός συγκατατέθηκε νά ἀναλάβει τήν ἐπιστάσι τῆς μονῆς γιά τήν ἐξυπηρέτησι τῆς ὁποίας ἀφιέρωσε ὅλες του τίς δυνάμεις. Τοῦτο ὅμως δέν κράτησε γιά πολύ, διότι ἐν τῷ μεταξύ ἀπέθανε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου καί

τόν διαδέχτηκε ὁ ἐπίσκοπος Χύτρων Ἐπιφάνιος. Τότε κλῆρος καί λαός ζήτησαν ἀπό τόν Δημητριανό νά γίνει ὁ ἐπίσκοπός τους. Ὁ Δημητριανός ὅμως γιά νά ἀποφύγει τό ἀξίωμα ἀπεκρύβη στά βουραιοτέρη. Ἄνθρωποι ὅμως τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τόν ἀνακάλυψαν καί τόν ὁδήγησαν στόν Ἀρχιεπίσκοπο ὁ ὁποῖος τόν χειροτόνησε ἐπίσκοπο διά τήν περιφέρεια τῶν Χύτρων.

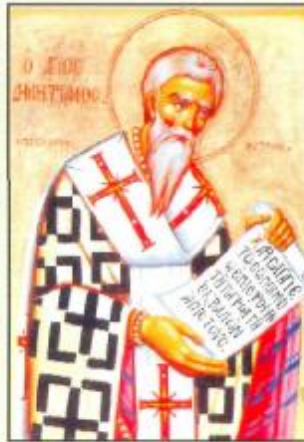
Ἔτσι ἐτέθη ὁ λύχνος ἐπί τήν λυχνίαν. Οἱ χριστιανοί βρῆκαν στό πρόσωπό του τόν ἄξιο ποιμένα, τόν σοφό δάσκαλο, τόν σπλαχνικό πατέρα. Ποίμανε τό ποιμνιό του γιά εἴκοσι χρόνια. Σ' αὐτά δοκίμασε χαρές καί λύπες, προβλήματα καί δυσκολίες.

Ἡ πῖο σκληρή δοκιμασία ἦταν ἡ ἐπιδρομή τῶν Ἀράβων μέ ἀρχηγό τόν ἐξωμότη ἀξιοματικό Δαμιανό, πού εἰσέβαλαν στήν Κύπρο καί ἔφθασαν μέχρι τήν Κυθρέα ὅπου ἔσφαξαν, λεηλάτησαν, λίστιεψαν, κατέστρεψαν καί ὁδήγησαν ὅλο τόν πληθυσμό στήν αἰχμαλωσία στή Βαγδάτη. Τούς αἰχμαλώτους ἀκολούθησε καί ὁ γηραιός ἐπίσκοπός τους Δημητριανός. Πάρ' ὅλη τήν ἡλικία του πῆγε στόν ἄρχοντα τῶν Ἀράβων καί κλαίοντας τόν παρακάλεσε νά διορθώσει τήν ἀδικία καί νά ἐπιτρέψει στόν λαό του νά γυρίσει πίσω στήν πατρίδα του, πράγμα πού ἔγινε.

Γύρισε πίσω στήν πατρίδα του καί ἕνα χρόνο μετά, σέ ἡλικία ὀγδόντα ἑνός ἐτῶν ἀπεδήμησε εἰς Κύριο τήν 6ην Νοεμβρίου τοῦ 915 μ.Χ.

Ἡ Ἐκκλησία τόν κατέταξε μεταξύ τῶν Ἁγίων καί τιμᾷ τή μνήμη του κάθε χρόνο τήν 6ην Νοεμβρίου. Τά ἅγια λείψανά του περισώθηκαν καί μετά τήν τουρκική εἰσβολή φυλάσσονται στίς ἐλεύθερες περιοχές. Εἶθε ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ διά τῶν πρεσβειῶν τοῦ Ἁγίου Δημητριανοῦ νά δώσει ὥστε γρήγορα καί στίς μέρες μας νά μᾶς χαρίσει τήν ἐπιστροφή στήν κατεχόμενη κωμόπολη τῆς Κυθρέας καί μαζί μέ τόν Ἅγιο Δημητριανό νά εὐχαριστήσωμε τόν Θεό.

Στή Μητροπολιτική μας περιφέρεια σώζεται τό παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγίου Δημητριανοῦ πρὸς τά βόρεια τοῦ χωριοῦ Ἀκρωτήρι. Δεσπόζει στή μέση τοῦ καταπράσινου κάμπου ἀναστηλωμένο κατὰ τό ἥμισυ. Ἀπό τά διασωθέντα ἐρείπια μαρτυρεῖται ὅτι τοῦτο ἦταν περίτεχνο καί κομψώτατο. Αὐτό μαρτυρεῖ τή μεγάλη τιμή καί τόν σεβασμό πού ἀπολάμβανε ὁ Ἅγιος Δημητριανός σ' ὅλη τήν Κύπρο, ἀφοῦ ὑπάρχει καί στήν Πάφο μέγας ναός στήν ὁμώνυμη κοινότητα πού φέρει τό ὄνομά του.



## ΥΠΑΡΚΤΕΣ ΚΑΙ ΑΝΥΠΑΡΚΤΕΣ ΓΙΟΡΤΕΣ

Ἀρχιμ. Γεωργίου Χρυσοστόμου, Δρ. Φιλολογίας Α.Π.Θ.-Πρωτοσυγκ. Ι.Μ. Βεροίας

Εἶναι γνωστό τό ἀρχαιοελληνικό γνωμικό “βίος ἀνεόρταστος μακρά ὁδός ἀπανδέκτου”. Μὲ ἀπλά λόγια: ἡ ζωὴ χωρὶς γιορτὲς μοιάζει μὲ ἓνα μακρὸ δρόμο χωρὶς στάση γιὰ ξεκούραση.

Αὐτὴ τὴν ἀλήθεια, πού ἀποτελεῖ συνάμα καὶ ἀνάγκη τῆς ζωῆς ἤρθαν νὰ καλύψουν οἱ σταθμοὶ τοῦ χριστιανικοῦ ἑορτολογίου. Πράγματι, οἱ ἑορτὲς τῆς Ἐκκλησίας μας ἀποτελοῦν σταθμοὺς πνευματικοῦ ἀνεφοδιασμοῦ γιὰ ὅλους. Μέσα σπὴν κοπιώδη πορεία τῆς καθημερινότητας, ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη ἐποχὴ, ἔχει ἀνάγκη σωματικῆς ξεκούρασης ἀλλὰ καὶ πνευματικοῦ ἀνεφοδιασμοῦ.

Μιά κοσμικὴ, ὁμως, νοστροπία τῆς ἐποχῆς μας τείνει νὰ ὑποβαθμίσει τὸν πνευματικὸ χαρακτῆρα τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἑορτῶν, οἱ διακοπὲς τῶν ὁποίων ἐκλαμβάνονται ἀποκλειστικά ὡς εὐκαιρίες ταξιδιῶν καὶ σωματικῆς ἀνάπαυλας.

Ἐπάρχει βέβαια καὶ μιὰ ἄλλη κοσμικὴ τάση, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία ὑποβαθμίζονται οἱ ἐκκλησιαστικὲς ἑορτὲς, ἐνῶ παράλληλα ἐπινοοῦνται ἄλλες, νέες: γιορτὴ τῆς μητέρας, γιορτὴ τοῦ πατέρα, γιορτὴ τοῦ κρασιοῦ, γιορτὴ τοῦ πορτοκαλιοῦ, γιορτὴ τοῦ ρυζιοῦ, τῆς μπάμιας κ.ο.κ.

Στὴν κατηγορία αὐτὴ ἀνήκει καὶ ἡ “γιορτὴ τῶν ἐρωτευμένων”. Ὡς προστάτης τῶν ἐρωτευμένων φέρεται κάποιος “Ἅγιος Βαλεντῖνος”, ἱερέας καὶ μάρτυρας τῆς Ρώμης, ἑορταζόμενος δῆθεν στίς 14 Φεβρουαρίου. Αὐτὸς ποτέ δέν ὑπῆρξε!

Δημιουργήθηκε ἀπὸ τὴν ἐσφαλμένη ἐρμηνεία μιᾶς σημείωσης ὅτι ὁ πάπας Ἰούλιος Α΄ οἰκοδόμησε μιὰ βασιλικὴ (ναὸ) σπὴν ὁδὸ Φλαμίνια τῆς Ρώμης, ἡ ὁποία ὀνομάστηκε “ὁδὸς τοῦ Βαλεντῖνου”. Ὁ Βαλεντῖνος αὐτοῦ τοῦ κειμένου δέν εἶναι κάποιος ἅγιος, ἀλλὰ ὁ εὐεργέτης-κτίτορας πού ἔδωσε τὰ οἰκονομικά μέσα γιὰ νὰ κτισθεῖ ναὸς γι’ αὐτό

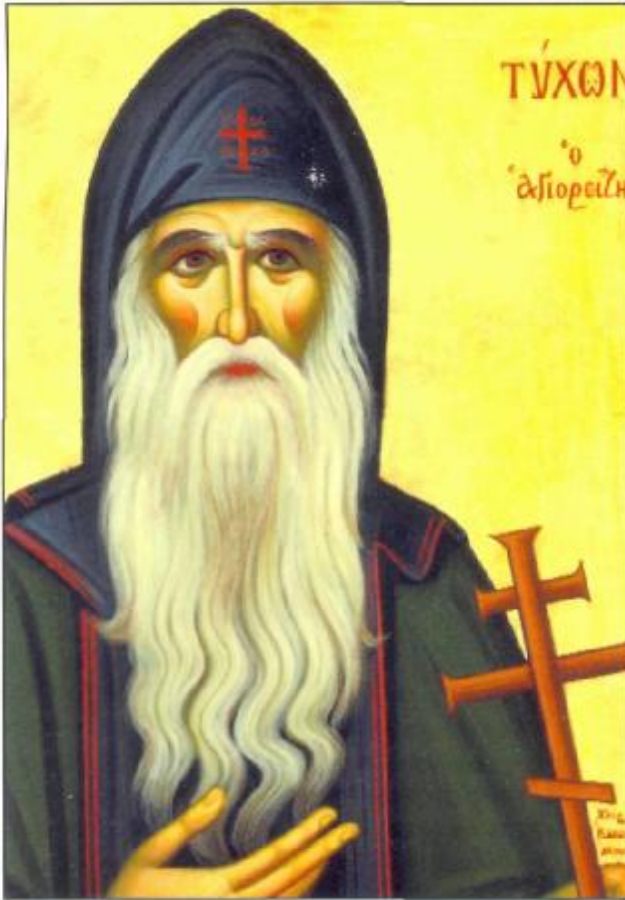


ὀνομάστηκε καὶ “βασιλικὴ τοῦ Βαλεντῖνου”. Αὐτὸς ὁ εὐεργέτης, μεταξύ 5ου - 6ου μ.Χ. αἰ. ἄρχισε νὰ θεωρεῖται “ἅγιος”, ὅπως συνέβη καὶ μὲ πολλοὺς ἄλλους κτίτορες ναῶν καὶ μοναστηριῶν.

Ἴσως ἐπειδὴ ἦταν κοντὰ σπὴν Ρώμη, ἔδιναν τὰ ραβτεβοῦ τους οἱ ἐρωτευμένοι στὸν περίβολο τοῦ ναοῦ, ὁπότε ἔκαναν προστάτη τους ἓναν ἀνύπαρκτο ἅγιο. Τὴν παρεξήγηση αὐτὴ ἐκμεταλλεύτηκαν δεόντως, ἰδιαίτερα κατὰ τίς τελευταῖες δεκαετίες, ἐπαγγελματίες καὶ ἄλλοι ἔμποροι γιὰ λόγους εὐνόητους. Τό χειρότερο εἶναι ὅτι ἡ “ἐορτή” συνδέεται μὲ τὴν προώθηση τῆς ἀντίληψης τοῦ ἔρωτα ὡς ἑνός συναισθήματος καὶ μάλιστα παροδικοῦ, ἐποχιακοῦ καὶ ἐφήμερου, ὡς ἑνός φθινοῦ συναισθήματος, ἀποκομμένου ἀπὸ

τὴν ἀγάπη πού τὸν τροφοδοτεῖ καὶ τὸν νοηματίζει. Δέν προβάλλεται, δηλαδή, ἡ διαχρονικὴ ἀξία τῆς ἀγάπης ὡς ἀρετῆς καὶ τῆς συζυγικῆς ἀγάπης. Γιὰ τὸν λόγο αὐτό καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος στὸν ἀνύπαρκτο “Ἅγιο Βαλεντῖνο” ἀντιπρότεινε τὸ ἁγιασμένο ζευγάρι τῶν ὁμοζύγων Ἀκύλλα καὶ Πρίσκιλλας. Ἐνα ζευγάρι πού τό χαρακτήριζε ἡ ἀγάπη καὶ ὄχι ἀπλῶς ὁ ἔρωτας, μὲ τὴν τετριμμένη καὶ πεζὴ πλέον ἀντίληψη τῶν καιρῶν μας. Μιά ἀγάπη πού ὁδήγησε καὶ τοὺς δύο σπὴν ὀλοκλήρωση τῶν προσωπικοτήτων τους, σπὴν πνευματικὴ τους τελείωση, μιὰ ἀγάπη πού ἐκφράστηκε ὡς περισσευμα σπὴν διακονία τῶν πλησίων καὶ τοῦ ἱεραποστολικοῦ ἔργου τοῦ Χριστοῦ. ( Ἡ μνήμη αὐτῶν 13 Φεβρουαρίου).

Τέλος νὰ σημειωθεῖ ὅτι κατὰ τό ρωμαϊκὸ ἑορτολόγιο, ἑορτάζεται κάποιος “Ἅγιος Βαλεντῖνος, πραγματικὸς αὐτὴ τὴν φορὰ, πού σπὴν Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία φέρεται νὰ ἑορτάζεται στίς 27 Ὀκτωβρίου, σύμφωνα μὲ ὀρισμένα ἀρχαῖα μαρτυρολόγια.



ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ: ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ  
ΑΓΑΘΑΓΓΕΛΟΥ (ΚΑΛΑΦΑΤΗ)

“ΟΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΜΟΥ ΑΠΟ ΤΟΝ  
ΠΑΠΑ-ΤΥΧΩΝΑ”

Έκδοσις Ἱερᾶς Μονῆς Σίμωνος Πέτρας  
Ἁγιον Ὄρος 2003

Με τὴν εὐκαιρία τῆς συμπληρώσεως τριανταπέντε ἐτῶν ἀπὸ τῆς κοιμήσεως τοῦ μακαρίου παπα-Τύχωνος, τοῦ Ράκστου πνευματικοῦ καὶ ἀσκητοῦ τῆς ἡσυχαστικῆς περιοχῆς τῆς Καλιάγρας στὸ Ἁγιον Ὄρος, ἡ Μονὴ Σίμωνος Πέτρας πραγματοποίησε τὴν ἕκτη ἐκδοσὴ τοῦ πολὺ γνωστοῦ βιβλίου τῶν ἀναμνήσεων τοῦ Ἱερομονάχου Ἀγαθαγγέλου.

Παρ' ὅλο πού ἤδη τὸ βιβλίο ἔχει διαβασθεῖ καὶ ἀγαπηθεῖ ἀπὸ πολὺ κόσμο, ὅπως μαρτυροῦν καὶ οἱ μέχρι τώρα ἀλλεπάλληλες ἐπανεκδόσεις καὶ μεταφράσεις του σὲ πολλὲς ξένες γλῶσσες, ὑπῆρξε ἀνάγκη γιὰ μίαν ἐπυξημένη καὶ βελτιωμένη ἐπανεκδοσὴ. Ἡ ἀνάγκη αὐτή, ὅπως φαίνεται, προέκυψε ἀπὸ τὴ συγκέντρωση νέων, ἀγνωστων μέχρι τώρα, στοιχείων γιὰ τὸν μεγάλο ἀσκητή. Τὰ στοιχεία αὐτὰ ἀφοροῦν ἀγνωστα θαυμαστά γεγονότα, ὅπως τὸ κρέας πού ἔγινε μπάμιες, προρρήσεις του

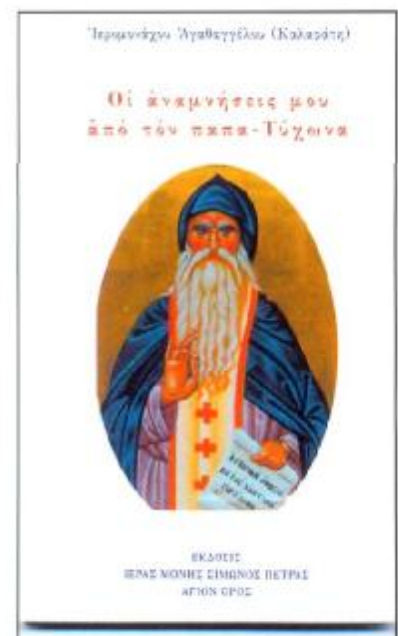
πού φανερόνουν τὸ προορατικὸ του χάρισμα, συμβουλές σὲ ἀνθρώπους πού τὸν ἐπισκέφθηκαν, ὀρισμένες πιυκές ἀπὸ τίς σχέσεις του μέ τὸν μακαριστὸ π. Παῖσιο, καρτωμένα περιστατικά πού ἀποκαλύπτουν τὴν μακαρία ἀπλότητα καὶ τελεία ἐγκατάλειψή του στὴν προστασία τῆς Παναγίας κ.λ.π.

Αὐτὰ ὅλα, μαζί μέ φωτογραφίες ἀπὸ τοὺς τόπους ὅπου ἐζησε ἡ γλυκεῖά μορφή τοῦ παπα-Τύχωνα, τὸ Κελλί του καὶ τὸν τάφο του στὴν Καλιάγρα, τὸν σταυρὸ πού δώρισε στὴ Μονὴ Ἰβήρων κ.ἄ., ἐμπλουτίζουν τὴ νέα αὐτὴ ἐκδοσὴ καὶ τὴν καθιστοῦν πιο ἐνδιαφέρουσα καὶ πιο ἐλκυστικὴ σὲ σχέση μέ τίς προηγούμενες.

Ὅπως σημειώνει ὁ Καθηγούμενος τῆς Μονῆς Σίμωνος Πέτρας Ἀρχιμανδρίτης Ἐλισαῖος στὸν πρόλογο, τὸ βιβλίο “δὲν εἶναι μίαν ἐξαντλητικὴν βιογραφίαν, οὔτε καρπὸς συστηματικῆς ἐρευνας γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὸ ἔργο τοῦ παπα-Τύχωνος”, ἀλλὰ “ἓνα περιληπτικὸ ἡμερολόγιον ἑνὸς μαθητοῦ-ὑποτακτικοῦ, ὁ ὁποῖος ἀπεθησαύρισε στὸ χαρτί τίς πιο πολυτίμες ἐμπειρίες τῆς ζωῆς του καὶ προσπάθησε νὰ μεταφέρει, ὅσο καλύτερα καὶ ἀπλούστερα γινόταν, τὰ καρτωμένα περιστατικά πρὸς ὠφέλειαν τῶν ἀναγνώστων... Ἡ διήγησις, ἀπλῆ, ἀλλὰ καὶ περιεκτικὴ, χωρὶς καμμιὰ ἐπιτήδευσιν, ἔκφρασις γνησίας υἱικῆς ἀγάπης πρὸς τὸν πνευματικὸν πατέρα, ὅπως ἐνιωθε τὸν παπα-Τύχωνα ὁ π. Ἀγαθάγγελος, ἔλκει τὴν προσοχὴν τοῦ ἀναγνώστου, καθὼς τὸν κάνει κοινωνὸν τῶν βιωμάτων τοῦ συγγραφέως, βιωμάτων ἀληθινῶν καὶ ἀνεξίτηλων, πού προκαλοῦν κατάνυξιν, ἀλλὰ συνάμα καὶ προσευχητικὴν διάθεσιν καὶ δοξολογίαν στὸν κάθε πιστό”.

Πολλοὶ εἶναι οἱ καρποὶ πού μπορεῖ νὰ φέρει τὸ μικρὸ αὐτὸ βιβλιαράκι στὸν πνευματικὸ ἀγὼνα κάθε ἀναγνώστου, μέ τὴν εὐχὴ τοῦ ἐν ὁσίοις παπα-Τύχωνα, καὶ ἤδη δὲν εἶναι σπάνιες οἱ περιπτώσεις ἀνθρώπων πού μέσα ἀπὸ τίς σελίδες του γνώρισαν τὸν Θεὸ καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ παπα-Τύχωνα πρὸς τὰ πλάσματά Του.

Ἀξίζει νὰ διαβασθεῖ ἡ νέα αὐτὴ ἐπανεκδοσὴ τοῦ βιβλίου γιὰ τὸν παπα-Τύχωνα.



# ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΜΑΣ

## ΙΕΡΑΤΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ

Στις 2 Νοεμβρίου πραγματοποιήθηκε τό ΚΓ΄ Ίερατικό Συνέδριο σπίν αίθουσα έκδηλώσεων του Μητροπολιτικού Ναού, κατά τό όποιο ό Μητροπολίτης μας μίλησε στους κληρικούς γιά διάφορα λειτουργικά θέματα και έδωσε οδηγίες γιά τήν όμαλή διεξαγωγή τών έκλογών γιά τήν ανάδειξη νέων έκκλησιαστικών επιτροπών. Στο τέλος του συνεδρίου ό Πανιερώτατος διένειμε σέ όλους τό βιβλίο του Νικόλαου Μαυρομάγουλου "Αναζητώντας τήν αλήθεια", πού έχει ως θέμα τήν επιστροφή του συγγραφέα από τήν πλάνη τής όργάνωσης τών μαρτύρων του Ίεχωβά στήν Ίορθόδοξη Έκκλησία.

## ΧΟΡΩΔΙΑΚΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

Η Βυζαντινή χορωδία τής Ίεράς Μητροπόλεως Λεμεσού "Ρωμανός ό Μελωδός" και ή χορωδία τής Κοινότητας Νέων κατόπιν προσκλήσεως έλαβαν μέρος σπύ Χορωδιακή Συνάντηση πού όργανώθηκε σπύ Φλώρινα πρός τιμή τών Ίελευθέρων τής πόλεως και τών 100 χρόνων από τήν έναρξη του Μακεδονικού αγώνα. Οι δύο χορωδίες μας έψαλλαν έκκλησιαστικούς ύμνους και τραγούδησαν παραδοσιακά τραγούδια αντίστοιχα, αφήνοντας τις καλύτερες έντυπώσεις. Στο τέλος απενεμήθησαν πλάκες και διπλώματα στις χορωδίες πού έλαβαν μέρος. Έκ μέρους τών χορωδιών μας τά διπλώματα παρέλαβε ό υπεύθυνος τής αποστολής χοράρχης πρωτ. Νικόλαος Λυμπουρίδης.



## 1Η ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ Ι.Ν. ΑΓ. ΑΡΣΕΝΙΟΥ ΚΑΠΠΑΔΟΚΟΥ

Μέ τί βοήθεια του Θεού και τις πρεσβείες του Ίαγίου Ίρσενίου του Καππαδόκου στις 9 και 10 Νοεμβρίου πραγματοποιήθηκε ή πρώτη πανήγυρις του νέου ιερού ναού του Ίαγίου Ίρσενίου του Καππαδόκου κοντά στό Τσίρειο Στάδιο. Πρίν από τήν ακολουθία του Πανηγυρικού Ίσπερινού, μέ ειδική πομπή ό Πανιερώτατος Μητροπολίτης μας μετέφερε στόν ιερό ναό τεμάχιο ιερού λειψάνου του Ίαγίου. Κατά τόν έσπερινό χοροστάτησε ό Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βελεσσών κ. Ίωάννης. Μιλώντας μετά τό πέρας τής ακολουθίας ό Πανιερώτατος Μητροπολίτης μας έξήρε τό έργο πού επιτελεί ή έρανική επιτροπή γιά τήν αποπεράτωση του ναού και σημείωσε ότι ό καλός Θεός οίκονόμησε ώστε σύντομα μετά τόν άγιασμό τής θεμελίωσης νά οικοδομηθεί τό ύπόγειο τό όποιο έχει διαμορφωθεί κατάλληλα και χρησιμοποιείται γιά τήν τέλεση τών ιερών ακολουθιών. Από μέρους τής έρανικής επιτροπής μίλησε ό πρόεδρος της κ. Εύθύμιος Πρέζας ό όποιος ευχαρίστησε τόν Πανιερώτατο γιά τό πατρικό ενδιαφέρον πού επιδεικνύει γιά τήν ανέγερση του ιερού ναού και ή βοήθεια πού παρέχει σπύ έρανική επιτροπή. Ό κ. Πρέζας δώρησε στους δύο Ίρχειρείς άσημένα εικόνα του Ίαγίου Ίρσενίου.

Στό ύπόγειο του ύπό ανέγερση μεγαλοπρεπούς ναού τελείται κάθε Κυριακή ή Θεία Λειτουργία.





## ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗ ΜΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΜΗΝΕΣ ΝΟΕΜΒΡΙΟ-ΔΕΚΕΜΒΡΙΟ

Ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης μας:

- Τὴν 1η Νοεμβρίου κατόπιν προσκλήσεως τοῦ καθηγητῆ τοῦ Πανεπιστημίου Κύπρου κ. Πέτρου Πασαρδῆ μίλησε στοὺς φοιτητές του μέ θέμα: “Ἡ Ἐκκλησία ὡς παράγοντας ἀγωγῆς”.
- Στις 3/11 παρέστη σπὴν ἡμικικὴ ἐκδήλωση πού ὀργάνωσε τὸ παιδικὸ ἀναρρωτήριον Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, γιὰ νὰ τιμηθεῖ ἡ κυρία Στέλλα Σουλιώτη ἡ ὁποία τὸ ἴδρυσε καί εἶναι ἐπί σειρά ἐτῶν πρόεδρος τοῦ ἀναρρωτηρίου.
- Στις 4/11 τέλεσε τὸν ἀγιασμό σπὴν κατάθεση τοῦ θεμελίου λίθου τοῦ Λυκείου Πολεμιδιῶν ἀπὸ τὸν Ὑπουργό Παιδείας κ. Πεύκιο Γεωργιάδη.
- Στις 5/11 τέλεσε τὰ ἐγκαίνια τοῦ ὀγκολογικοῦ τμήματος τοῦ Γενικοῦ Νοσοκομείου Λεμεσοῦ.
- Στις 6/11 εἶχε συνάντηση μέ τὴ συντονιστικὴ ἐπιτροπὴ τῶν Μαθητικῶν Συμβουλίων τῶν Λυκείων τῆς πόλεως καί ἐπαρχίας Λεμεσοῦ.
- Στις 10/11 συναντήθηκε μέ τὸν ἐπίσκοπο Μπουκόμπα κ. Ἰωάννη, τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας, ὁ ὁποῖος μίλησε σπὴν καθιερωμένη ὁμιλία τοῦ Μητροπολίτη μας σπὴν Καθολικὴ.
- Στις 11/11 τέλεσε τὴ Θεία Λειτουργία καί κήρυξε τὸ θεῖο λόγο στὸν πανηγυρίζοντα ἱερό ναὸ τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ στό Γέρι, Λευκωσίας.
- Στις 12/11 παρέστη σπὸν Ἑσπερινὸ τῆς ἐορτῆς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννη τοῦ Χρυσσοστόμου σπὸν Καθεδρικό Ναὸ Ἁγίου Ἰωάννη, ὅπου εἶχε τὰ ὀνομαστήριά του ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου κ.κ. Χρυσόστομος.
- Στις 13/11 ἔλαβε μέρος στό Ἀρχιερατικὸ συλλεiturγο πού ἔγινε μέ τὴν εὐκαιρία τῶν ὀνομαστηρίων τοῦ Προεδρεύοντος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Πάφου κ.κ. Χρυσσοστόμου. Τὸ βράδυ τῆς ἴδιας μέρας παρέστη σπὴ δεξίωση πού ἐδόθη σπὴν οἰκία τοῦ Πρέσβη τῆς Ἑλλάδος πρὸς τιμὴ τοῦ Πρωθυπουργοῦ τῆς Ἑλλάδος, κ. Κ. Καραμανλῆ, κατὰ τὴν ἐπίσημη ἐπίσκεψή του σπὴν Κύπρο.
- Στις 26/11 εἶχε συνάντηση στό γραφεῖο του μέ τὸν Πρέσβη τοῦ Ἰσραὴλ σπὴν Κύπρο. Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας τέλεσε τὸν ἀγιασμό στὰ ἐγκαίνια τοῦ Τεχνολογικοῦ Πανεπιστημίου Κύπρου πού θὰ λειτουργήσῃ σπὴ Λεμεσό.
- Στις 27/11 παρέστη σέ ἐκδήλωση τοῦ Λυκείου Ἀμμοχώστου πού ἔγινε στό Ἀρχονταρῖκι τῆς Κοινότητος Νέων τῆς Μητροπόλεως μας.
- Κατὰ τὸ μῆνα Δεκέμβριο ὁ Μητροπολίτης μας ἀφιέρωσε τὸν περισσότερο χρόνο του γιὰ νὰ δεχθεῖ μεγάλο ἀριθμὸ ποιτῶν σπὸ μυστήριον τῆς ἱερᾶς ἐξομολογήσεως, σέ ἐπισκέψεις σχολείων τῆς πόλης μας καί σέ ἐθιμοτυπικὲς ἐκδηλώσεις μέ τὴν εὐκαιρία τῶν ἐορτῶν τῶν Χριστουγέννων καί τῆς Πρωτοχρονιάς.

## ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΟΜΙΛΙΕΣ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗ ΜΑΣ ΣΕ ΕΝΟΡΙΑΚΕΣ ΚΑΙ ΑΛΛΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

Ὁ Μητροπολίτης μας κατὰ τὸ μῆνα Νοέμβριο παρέστη σπὴν ἐκδήλωση τῆς ἐνορίας Ἁγίου Νικολάου Λεμεσοῦ εἰς μνήμην τοῦ ἀειμνήστου Ἡγουμένου Ι.Μ. Μακαρῶ Ἀρχιμ. Ἀρσενίου κατὰ τὴν ὁποία μίλησε ὁ Ἡγούμενος τῆς Ι.Μ. Τιμίου Προδρόμου Μέσα Ποταμοῦ Ἀρχιμ. Νικόλαος μέ θέμα: “Τὰ χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος”. Ἐπίσης παρέστη καί μίλησε στό δεῖπνο πού ὀργάνωσε ἡ ἐνορία Ἁγίου Γεωργίου Φραγκοῦδη, σπὸ γεῦμα τοῦ Ὁρθόδοξου Πνευματικοῦ Κέντρου Λεμεσοῦ “Ἁγιος Φανούριος”, σπὴν ἐκδήλωση τῆς ἐνορίας Ἁγίου Μάμαντος Τραχωνίου, μέ τὴν εὐκαιρία τῆς ἐναρξῆς τῆς νέας πνευματικῆς περιόδου, σπὴν καθιερωμένη συγκέντρωση τῆς Ἑνώσεως Χριστιανῶν Ἐπιστημόνων Λεμεσοῦ, σέ ἐκδήλωση πού ὀργάνωσε ἡ Ἱερά Μονὴ Μακαρῶ πρὸς τιμὴ τοῦ ἀειμνήστου Κωνσταντίνου Λεβέντη, σπὸ ἀπογευματινὸ τσαΐ πού ὀργάνωσε τὸ Ὁρθόδοξο Πνευματικὸ Κέντρο Ἀσγάτας, σπὸ τσαΐ πού ὀργάνωσε τὸ Β' Δημοτικὸ Σχολεῖο Ποταμοῦ Γερμασόγειας καί σπὸ τσαΐ πού ὀργάνωσε τὸ Ἴδρυμα “Ἀπόστολος Λουκάς”.

## ΕΟΡΤΑΣΜΟΙ ΤΟΥ ΠΟΛΙΟΥΧΟΥ ΜΑΣ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΕΛΕΗΜΟΝΟΣ

Με ιδιαίτερη λαμπρότητα εορτάστηκε και φέτος η εορτή του Πολιούχου της πόλης μας Αγίου Ιωάννη του Ελεήμονα. Τους εορτασμούς τιμήσαν με την παρουσία τους ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βελεσσών και Ξηραχός Αχρίδος (Σκοπίων), κ. Ιωάννης και ο Θεοφιλέστατος επίσκοπος Ναζιανζού (Μεγάλης Βρετανίας), κ. Θεοδώρητος. Κατά τον πανηγυρικό Έσπερινό χοροστάτησε και κήρυξε το θείο λόγο ο επίσκοπος Ναζιανζού. Μετά το πέρας του έσπερινού έγινε περιφορά του ιερού λειψάνου και της εικόνας του Αγίου στους δρόμους της ένορίας. Κατά την διάρκεια της ιεράς πομπής έπαιάνιζε ή φιλαρμονική του Δήμου Λεμεσού και ακολουθούσαν τα λάβαρα των Σχολείων Μέσης Παιδείας της πόλης μας. Κατά την Αρχιερατική Θεία Λειτουργία της έπομένης συλλειτουργήσαν ο Μητροπολίτης Βελεσσών, ο Μητροπολίτης Λεμεσού και ο επίσκοπος Ναζιανζού. Τόν θείο λόγο κήρυξε ο Μητροπολίτης Βελεσσών.

Με την ευκαιρία των εορτασμών πραγματοποιήθηκε σέ κέντρο της πόλης μας φιλανθρωπικό δείπνο της ένορίας στό όποιο μίλησε ο Μητροπολίτης μας. Τό μουσικό και χορευτικό συγκρότημα της ΕΛΔΥΚ παρουσίασε καλλιτεχνικό πρόγραμμα.



### ΕΚΔΗΜΙΑ ΙΕΡΕΩΣ

Απεβίωσε την 25η Νοεμβρίου εις Κύριον ο σεβαστός Αρχιμανδρίτης Καλλίστρατος Αδάμου. Ο π. Καλλίστρατος γεννήθηκε στις 8/11/1921 στον Άστρομερίτη. Υπηρέτησε στην Αγγλία, Αυστραλία, Ινδία, Μάλτα και τέλος στη Μητρόπολή μας. Διάκονος χειροτονήθηκε τό 1948 στά Ίερουσόλυμα και πρεσβύτερος τό 1962. Τό 1977 προχειρίσθηκε Αρχιμανδρίτης από τόν Αρχιεπίσκοπο Θυατείρων Αθηναγόρα. Αιώνια αυτού η μνήμη!

### ΕΚΔΗΜΙΑ ΘΕΟΛΟΓΟΥ

Κοιμήθηκε μετά από άνιατη ασθένεια ο εϋλαβής και εκλεκτός συνεργάτης της Μητροπόλεως μας Θεμιστοκλής Ντόρζος σέ ηλικία 33 χρονών. Ο Θέμης σπούδασε δάσκαλος και από την πολλή του αγάπη πρós την Έκκλησία σπούδασε και την έπιστήμη της θεολογίας. Πάντοτε πρόθυμος σέ ό,τι τόν καλούσε ή Έκκλησία και ιδιαίτερα στον τομέα των Κατασκηνώσεων. Ευχόμεσθε ο Πανάγαθος Θεός νά τόν κατατάξει έν χώρα ζώντων. Η θύμησή του θά μας συνοδεύει παντοτινά.

## ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΦΙΛΛΑΝΔΙΑΣ ΣΤΗ ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ ΜΑΣ

Ίδιαίτερο γεγονός ήταν για τή Μητρόπολή μας ἡ ἐπίσκεψη τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Φιλλανδίας κ.κ. Λέοντος στίς 21 Νοεμβρίου στή Μητρόπολή μας. Τόν Σεβασμιώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Φιλλανδίας συνόδευσε κατά τήν ἐπίσκεψή του στόν Μητροπολίτη μας, ὁ προεδρεύων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πάφου κ.κ. Χρυσόστομος. Ὁ Σεβασμιώτατος συνομίλησε μέ τούς Ἀρχιερεῖς ἐκκλησιαστικά θέματα. Στή συνέχεια παρέστη στή δεξίωση πού ἔδωσε ὁ Πρόξενος τῆς Φιλλανδίας στήν οἰκία του στή Λεμεσό. Τό βράδυ τῆς ἴδιας ἡμέρας ὁ Μητροπολίτης μας παρέθεσε ἐπίσημο δεῖπνο.



## ΜΕΤΑΚΑΤΑΣΚΗΝΩΤΙΚΕΣ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΙΣ

Στίς 13 καί 20 Νοεμβρίου πραγματοποιήθηκαν σέ δύο ὁμάδες μέ μεγάλη ἐπιτυχία μετακατασκηνωτικές συγκεντρώσεις τῶν μαθητριῶν τῶν Κατηχητικῶν Συνάξεων πού συμμετεῖχαν στίς Κατασκηνωτικές περιόδους τοῦ Ἰουλίου καί Αὐγούστου στόν κατασκηνωτικό κῶρο τῆς Μητροπόλεώς μας στό Σαϊττά. Στίς συγκεντρώσεις προβλήθηκε βιντεοταινία μέ στιγμιότυπα ἀπό τή ζωή στήν κατασκίνωση, τά παιδιά τραγούδησαν κατασκηνωτικά τραγούδια καί ἡ ἀρχηγός δ. Μαργαρίτα Κωστή εἶχε τήν εὐκαιρία νά μιλήσει στά παιδιά γιά τίς ὠφέλειες πού ἀποκομίζουν ἀπό τή συμμετοχή τους στήν Κατασκίνωση. Στίς συγκεντρώσεις αὐτές ἔλαβαν μέρος καί ὅλες οἱ ὁμαδάρχισσες.

## ΠΑΙΔΙΚΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑΣ

Ξεχωριστή ἐπιτυχία σημείωσε τό παιδικό Χριστουγεννιάτικο πανηγύρι πού ὀργάνωσε ἡ Φιλόπτωχος ἀδελφότητα τῆς Μητροπόλεώς μας τήν Κυριακή 12 Δεκεμβρίου στό προαύλιο τοῦ ἱεροῦ ναοῦ Παναγίας Πεντανάσσης Καθολικῆς. Τά παιδιά εἶχαν τήν εὐκαιρία νά περάσουν εὐχάριστες ὥρες μέ τά παιχνίδια, τά φουσκωτά, τόν παλιάτσο, τή Χιονάτη, τά Χριστουγεννιάτικα ψῶνια καί πολλά ἄλλα πού εἰτοιμάστηκαν μέ τόση ἀγάπη ἀπό τίς κυρίες μέλη τῆς Φιλοπτώχου. Τά παιδιά καί οἱ γονεῖς τους πού τά συνόδευαν μπόρεσαν διασκεδάζοντας νά προσφέρουν στούς συνανθρώπους τους πού διακονεῖ ἡ Φιλόπτωχος Ἀδελφότητα τῆς Μητροπόλεώς μας.

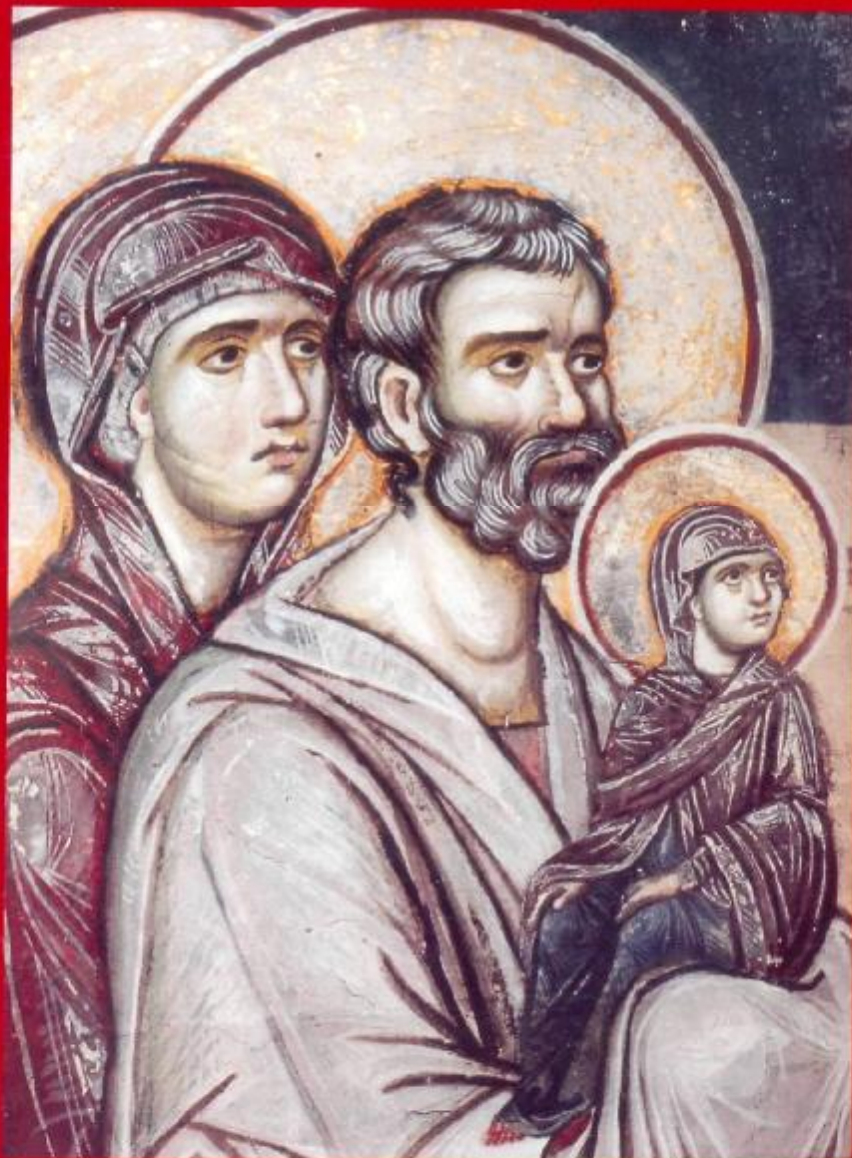


# ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

## Β' ΣΕΜΙΝΑΡΙΟ ΣΧΟΛΗΣ ΓΟΝΕΩΝ

**ΘΕΜΑ:**  
**Η Αγωγή των Παιδιών Σήμερα**

*14 Ιανουαρίου - 11 Μαρτίου 2005*



**ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΛΕΜΕΣΟΥ**